

NEW STAR
by ทรู ทีวี
ทรู ทีวี
ทรู ทีวี

แค้นรัก ซ่อนใจ

แม้สิ้นศรัทธา...โลกดับสลาย...
มือคู่นี้จะจับจูงมือเธอไว้...ตราบนจนลมหายใจสุดท้าย

กรรมกา

THE DARK
PHANTOM

แสนรัก ซ่อนใจ

กรรมาภา

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ซัดเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พวกเขาได้สะดวกและเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

พิมพ์คำ

สำนักพิมพ์

สุนทรีย์แห่งรัก

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๖๗๓

แสนรักซ่อนใจ

ผู้เขียน : กอรั้มภา

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม ๒๕๕๘

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-2225-0

ราคา ๓๓๐ บาท

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมภาพร สกุลบัณฑิต วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาดา ใจสุข

บรรณาธิการเล่ม : สุชาดา ใจสุข พิสูจน์อักษร : ยลชนา โยธีจรัสศรี

ออกแบบปก : อนุรักษ์ บัวกิ่ง จัดรูปเล่ม : โยษิตา กรกิจเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : วรพันธ์ โลภิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลภิตสถาพร

รองบรรณาธิการบริหาร/ผู้จัดการฝ่ายผลิตและศิลปกรรม : ธัญญภัทร์ พงษ์ไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจการ : นฤเบศ สมฤทธิ์ ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : เจติยา โลภิตสถาพร

หัวหน้ากองบรรณาธิการจัดสรรนวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง หัวหน้าหน่วยประชาสัมพันธ์ : อารีนา ศิริบุญ

คณะที่ปรึกษา

ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์ ที่ปรึกษาด้านกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการจัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔

คำนำนักเขียน

ในช่วงที่นิยายชุด ‘หน่วยรักพิเศษแมคอีเซอร์’ ออกครบทั้งสามเล่มแล้ว มีนักอ่านหลายท่านสอบถามถึง อัลเบอร์โต อะลอนโซ และ เซสก์ อะลอนโซ สองหนุ่มที่เคยปรากฏตัวในชุดแมคอีเซอร์และทิ้งท้ายไว้ แต่ผู้เขียนก็มาเขียนชุด ‘หน่วยซีล’ ก่อน จนกระทั่งถึงเวลาที่สมควรแก่การจากหนุ่มๆ ขึ้นมาจากใต้ออก จึงเริ่มร่างพลอตและเริ่มเขียนเรื่องของหนุ่มๆ อะลอนโซค่ะ

สำหรับนักอ่านที่ติดตามกันมาประจำคงทราบแล้วว่านิยายทุกชุดที่เขียนมา ทั้งชุด ‘หน่วยรักพิเศษแมคอีเซอร์’ และชุด ‘หน่วยซีล’ มีจุดเริ่มต้นมาจากเรื่อง *เสิร์ฟร้อยเหลี่ยมรัก* ซึ่งเป็นรุ่นพ่อแม่ของบ้านอะลอนโซและบ้านแมคอีเซอร์ ครอบครัวยุคอาวูตสงครามมาตั้งแต่รุ่นนั้น ราวๆ สองสามปีก่อนเห็นจะได้ ตัวเอกในเรื่องอยู่ที่สเปน...(วางพลอตมานานตั้งแต่ก่อนเกิดปัญหาเศรษฐกิจในสหภาพยุโรปนะละ เลยเปลี่ยนไม่ได้ อ่านพอบันเทิงไปก่อนนะละ) ก่อนจะแตกหน่อออกผลแผ่กิ่งก้านสาขาโยงใยหลายเรื่องมาจนถึงทุกวันนี้ค่ะ บุคลิกตัวละครอัลเบอร์โต เป็นผู้ชายที่จับปลัดจับผลูมาทำงานลับ แต่เขาก็ยังเป็นคนที่มีความมุ่งมั่นและด้านสว่างในตัวเอง จนได้ชื่อว่าเป็นอาชญากรเต็มตัว

ส่วนตัวผู้เขียนแล้วชอบบุคลิกนางเอกของเรื่องมากค่ะ หนูนา หรือ รัตนาวัต ผู้เขียนนำบุคลิกบางอย่างจากเพื่อนสนิท (ชื่อรัตนาวัลลี) ในแง่ความมุ่งมั่น ตรงเวลา บำงาน และงก (มาก) มาผสมกับบุคลิกของตัวเอง เลยจะ

ดูเป็นสาวบ้าง บอๆ แต่ยิ่งเขียนก็ยิ่งหลงรักตัวละครตัวนี้มากๆ จนทำร้าย เธอไม่ลงเลยล่ะ ส่วนอีกคนที่ไม่พูดถึงไม่ได้เลยคือ สกาย แต่จะเรียกว่า ตัวละครคงไม่ได้เพราะไม่มีตัวตน สกายก็ดูจะคล้าย จาวิส ของ *ไอรอนแมน* มาก นึกย้อนไปตอนสมัยเรียนที่ผู้เขียนฟังอาจารย์ไม่ทัน อัดเสียงอาจารย์ แล้วก็ฟังไม่ทัน ต้องมานั่งถอดเทปที่อาจารย์สอนเลกเชอร์ ถึงขั้นบ่นกับ เพื่อนว่าอยากได้จาวิสเป็นของตัวเองทีเดียว พอมีโอกาสจึงนำสมองกลใน แบบที่อยากมีมาใส่เสียเลย

นิยายชุดนี้เดิมที่ไม่มีชื่อชุดค่ะ เป็นเรื่องของพระเอกที่ไม่ใช่คนดี พร้อม แต่ก็ได้ไม่ได้เลยจนให้อภัยไม่ได้ เป็นตัวละครสีเทาๆ ที่ผู้เขียนอยาก นำเสนอ จุดเริ่มคือได้ดูข่าวอิสราเอลทิ้งระเบิดนิวตรอนในเยเมนเลยเกิดเป็น ชุดนี้ขึ้น และตั้งใจจะเขียนแค่ ๓ เรื่อง แต่เมื่อได้ไปเที่ยวต่างประเทศ จึงเกิดพลอตเรื่องของ วูล์ฟ ยิง หรือ หย่งหลง เจ้าพ่อมาเฟียฮ่องกงมาอีกคน จนกลับมานั่งคิดนอนคิดดีแล้ว จึงตั้งใจใช้ชื่อชุดว่า 'The Dark Phantom' ที่ตัวเอกในเรื่องทั้งสี่คน ได้แก่ อัลเบอร์โต เซสก์ วูล์ฟ (หย่งหลง) และรวม ทุกคนจะมีเรื่องเป็นของตัวเองทั้งสิ้นค่ะ (มหากาพย์ยาวไปๆ) ชื่อเรื่องก็เป็น แสนรักซ่อนใจ รักร้ายอุบายมาร กับดักรักล้อมใจ และ เส่ห์หวานรัก ตามนี้ ค่ะ

ทุกครั้งที่ได้เขียนคำนำ ผู้เขียนก็คงจะยกบุญคุณเต็มๆ มาพูดถึง ขาด ไม่ได้คือสำนักพิมพ์ที่อบอุ่นและยังให้โอกาสกรรมาภิมาเสมอ ขอขอบคุณ ครอบครัว น้องชายสุดที่รักที่อยู่เคียงข้างและสนับสนุนลูกสาวคนนี้เสมอมา ขอขอบคุณน้องแพร์ ว่าที่คุณหมอคคนเก่งที่พอพี่ขอข้อมูล น้องก็หามาให้ ถ่าย จากเอกสารประกอบการเรียนมาให้ทีเดียว แม้ว่าจะเป็นเวลาตีงตีคืนที่ยังคืน แล้วก็ตาม แต่สุดท้ายก็ไม่ได้ใช้เพราะหนักเกินไป ขอขอบคุณนักอ่านทุกท่าน ที่ให้การสนับสนุน คอยให้กำลังใจ ทวงถามและรอผลงานใหม่เสมอๆ นะคะ ขอพบพระคุณจากใจค่ะ

ยินดีต้อนรับสู่โลกมืดของอาชญากร ใครคือ The Dark Phantom
ตัวจริง และกลุ่มนักฆ่าเงาจะเป็นใคร พลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

รัก
กรรมภา

“หนังสือและการอ่านคือชุมพลังแห่งความคิดสร้างสรรค์”

บทนำ

ความลับดำมืดมักจะซุกซ่อนอยู่ในยามราตรีเสมอ...

ตอนนี้ก็เช่นกัน...

ท่าเรือเล็กๆ สำหรับขนส่งสินค้าทางทะเลแห่งหนึ่งปรากฏเงาร่างสูงใหญ่ของผู้ชายสวมชุดสูทสีดำที่กำลังสาวเท้าเข้ามาด้วยความรีบเร่ง จนลูกน้องอีกสี่คนเดินตามแทบไม่ทัน

“ตรงนี้แหละครับนาย” หนึ่งในลูกน้องทั้งสี่คนพูดขึ้น ส่งผลให้ชายร่างสูงใหญ่หยุดฝีเท้าลงแค่นั้น แล้วมองไปรอบๆ บริเวณ

ชายหนุ่มที่ตัวสูงที่สุดทางแขนออกทั้งสองข้าง แสดงความบริสุทธิ์ใจให้แก่พวกที่ ‘ซุ่ม’ ดูอยู่ และแล้วก็ได้ยินเสียงฝีเท้าคนเดินออกมา

“คิดว่าจะไม่มา” เสียงหึ่มเกรี้ยวดังออกมาจากมุมมืด ก่อนที่คนพุดจะเดินมายืนประจันหน้ากับชายร่างสูงท่าทางเยือกเย็น

“คำไหนคำนั้น”

“คิดว่าผู้ลากมากดีอย่างคุณจะสนใจแต่อุดมการณ์เสียอีก”

“มันกินไม่ได้นี่” ชายสวมสูทสีดำสุดท้ายบ่ยักไหล่ ก่อนจะถ่มน้ำลายขึ้น

เสียงเอง “เงินล่ะ”

“สินค้าอยู่ไหน”

“พร้อมอยู่แล้ว อยากตรวจสอบก่อนไหม”

“ขอแค่ตัวอย่างก็พอ บริษัทยักษ์ใหญ่อันดับโลกอย่างคุณคงไม่อยาก
เสียชื่อหรือก็ใช่ไหม”

ชายชุดสูทสีดำไม่พูดอะไร เขาหันไปพยักหน้ากับลูกน้องให้ยกถังไม้
สี่ลังเข้ามา แล้ววางลงระหว่างชายทั้งสองที่กำลังเจรจากันอยู่

“ไม่ติดตรา” ชายจากมุมมืดถามขณะมอง “ของสำคัญ” ที่อยู่ในลัง

“ทำให้โดนจับง่าย ๆ นะหรือ...คิดว่าผมเล่นขายของหรือไง”

ชายจากมุมมืดหัวเราะเสียงเหยิ่ม “สมกับฉายาผู้ส่ง...”

“หุบปาก แล้วส่งเงินมาได้แล้ว”

“ตามนั้น” ชายจากมุมมืดหันไปพยักหน้ากับลูกน้องตัวเองบ้าง แล้ว
ยื่นกระเป๋าคานาใหญ่ถึงห้าใบให้ชายในชุดสูทสีดำ

“ตรวจสอบด้วย” ชายชุดสูทดำส่งต่อให้ลูกน้องตรวจสอบ

ความเงียบปกคลุมไปทั่วบริเวณราวๆ ลิบห้านาที ลูกน้องจึงยกหน้า
ขึ้นรายงานเจ้านาย

“เรียบร้อยครับนาย”

“ของล่ะ ส่งให้หรือยัง” ชายที่มาจากมุมมืดถาม

“เรียบร้อยแล้ว ขนขึ้นเรือไปได้เลย”

“แน่ใจนะว่าจะไม่มีพวกตำรวจสากลตามมา”

“ผมเคยพลาดให้พวกคุณเห็นหรือ” ชายที่สวมชุดสูทสีดำสนิทตอบ
แล้วเดินนำเข้าไปตรวจตราสินค้า และรอให้อีกฝ่ายขนขึ้นเรือจนเสร็จ
เรียบร้อย ทุกอย่างกินเวลาเพียงหนึ่งชั่วโมงเท่านั้น

“ยินดีที่ได้ร่วมงานกับคุณ” ชายที่เคยอยู่ในมุมมืดยื่นมือออกมา

ชายสวมชุดสูทสีดำมองมือหนากร้านแล้วยอมจับมือด้วยแต่โดยดี
“เช่นกัน”

“แล้วผมจะติดต่อไปอีก”

“ผมจะไม่อวยพรว่าพระเจ้าคุ้มครองแล้วกัน”

เสียงเยือกเย็นของชายชุดสูทดำทำให้คนฟังเย็นสันหลังวาบ แต่ก็ฝืนหัวเราะออกมา

“คุณด้วย พระเจ้าคงไม่อยากเข้าข้างคนอย่างพวกเรา”

ชายสวมสูทสีดำพยักหน้า มองเรือขนส่งสินค้าลำใหญ่ที่ค่อยๆ ออกจากท่าเรือไปด้วยสายตาเย็นชา จนยากจะอ่านออกว่าเขากำลังคิดอะไร

“กลับเถอะครับนาย”

“อืม” คนเป็นนายพยักหน้า แต่แล้วเขาก็กลับรู้สึกได้ถึงความผิดปกติบางอย่าง ที่บอกได้ว่าตอนนี้ไม่ได้มีแค่พวกเขาเท่านั้นที่อยู่เฝ้าท่าเรือ แต่กลับมี ‘แขกไม่ได้รับเชิญ’ บางพวกมาด้วย

เจ้านายและลูกน้องหันมาสบตากันอย่างพร้อมเพรียง ชายสวมสูทสีดำพยักหน้ากับลูกน้อง แล้วเปลี่ยนใจกลับมายังท่าเรือเหมือนเดิม

ไม่นานนักเสียงใบพัดเฮลิคอปเตอร์ก็ดังแว่วมา พาหนะที่กำลังจะมาพาพวกเขาหนีไปมาถึงแล้ว บีบให้ ‘แขกไม่ได้รับเชิญ’ ต้องปรากฏตัว

“นี่ตำรวจสากล...หยุดอยู่ตรงนั้นแล้วมอบตัวซะ!”

ชายชุดสูทดำที่กำลังจะก้าวขึ้นเฮลิคอปเตอร์ชะงัก แล้วมองพวกตำรวจสากลจากทางหางตา ก่อนจะส่ายยิ้มเหยิ่มแล้วตอบว่า

“เสียใจด้วยครับคุณตำรวจ วันนี้ผมไม่ว่าง” แล้วชายร่างสูงก็ก้าวขึ้นไปนั่งบนเฮลิคอปเตอร์อย่างสง่างาม พร้อมๆ กับเสียงตะโกนสั่งของพวกตำรวจสากล

“ยิง!”

ปุ!

เสียงปืนดังขึ้นจริง แต่ไม่ได้ดังมาจากปากกระบอกปืนของพวกตำรวจสากลแต่อย่างใด แต่เป็นของสไนเปอร์ที่ซ่อนซ่อนอยู่ตามตู้คอนเทนเนอร์ที่เรียงต่อกันจนสูง ทำให้มองไม่เห็นตัวพวกเขาได้จากทางพื้นราบ

“เวรเอ๊ย!” หัวหน้าทีมตำรวจสากลสบถดูเด็ด เพราะลูกน้องที่นำเข้ามาจับตัวคนร้ายที่ส่งอาวุธสงครามให้กลุ่มกบฏในยุโรปตะวันออกไม่ได้ ทั้งยังเสียลูกน้องไปอีกต่างหาก

ตำรวจสากลหนุ่มเงยหน้าขึ้นมองเฮลิคอปเตอร์สีดำสนิทที่ห่างไปลับสายตา สายลมยังพัดกระหน่ำต่อไปเรื่อยๆ ทำให้บางสิ่งบางอย่างปลิวมากระทบแทบเท้าของเขา

หน้ากากหนังสีดำ!

หัวหน้าทีมตำรวจสากลยิ้มเหี้ยม ดูท่าเขาจะเจอของจริงเสียแล้ว

เดอะดาร์กแฟนทอม ปีศาจแห่งรัตติกาล...

มาเพียงในโลกมืดที่ตำรวจสากลต้องการตัวมากที่สุด แต่กลับไม่มีใครจับเขาได้ แม้ว่าชายคนนั้นจะไม่สวมหน้ากาก แต่ความมืดก็อำพรางใบหน้าได้เป็นอย่างดี เพราะแม้แต่ตัวหัวหน้าตำรวจสากลเองก็มองไม่เห็นว่ามีหน้าตาเป็นอย่างไร

สิ่งเดียวที่ทิ้งไว้มีเพียงหน้ากากหนังสีดำที่เปรียบดังสัญลักษณ์แทนเจ้าตัวเท่านั้น...

๑

โลกสีเทา

ชายร่างสูงใหญ่คนหนึ่งเดินออกจากห้องน้ำโดยมีเพียงผ้าขนหนูพันกายท่อนล่างเท่านั้น หยดน้ำเกาะพราวไปทั้งแผงอกและกล้ามเนื้อแน่น แต่เจ้าตัวหาได้สนใจ เขาใช้ผ้าขนหนูสีขาวสะอาดเช็ดผมแรงๆ แล้วเดินมารับโทรศัพท์ที่ยังดังอย่างต่อเนื่องพลางสบถด้วยความหงุดหงิด เพิ่งจะเสร็จจากงาน ‘ลับบางอย่าง’ กับเพื่อนร่วมกลุ่มที่ฮ่องกงแท้ๆ เขาก็เดินทางมายังประเทศไทยที่เป็นประเทศบ้านเกิดของมารดาเพื่อพักผ่อน แต่ก็ยังมีวามมีเรื่องกลุ้มใจไม่หยุด จึงอดหัวเสียไม่ได้ที่ถูกขัดจังหวะเวลาพักผ่อน

ทว่าเมื่อเห็นชื่อที่ปรากฏบนหน้าจอว่าเป็นใคร รอยยิ้มที่น้อยคนนักจะได้เห็นก็ผุดขึ้นบนใบหน้าหล่อเหลาทันที

“คุณพ่อขา” เสียงใสแจ้วของเด็กน้อยจากปลายสายทำให้หนุ่มยิ้มยากไม่อาจกลั้นรอยยิ้มไว้ได้อีกต่อไป เมื่อนึกไปถึงใบหน้าน่ารักน่าเอ็นดูของลูกสาว

“ตื่นแล้วหรือ” คนเป็นพ่อหันไปมองนาฬิกา ตอนนี้เป็นเวลาเกือบเย็นแล้ว ถ้านับเวลาที่สเปนจะช้ากว่าไทยประมาณหกชั่วโมง ซึ่งตรงกับเวลา

อาหารเช้าของคนนี้เสียอย่างเขาที่ชอบกินอาหารเช้าเสียสายโด้ง ผิดกับตอนอยู่ในไทยลิบลิบ และตอนนี้ก็ถึงเวลาที่แน่นอนของยายหนูตัวน้อยพอดีด้วย

“เมื่อไรคุณพ่อจะกลับคะ”

“อีกสักพักนะเบลล่า งานพ่อยังไม่เสร็จเลย”

“กี่วัน”

“ไม่นานหรอกเบลล่า แล้วพ่อจะซื้อตุ๊กตาไปให้นะ”

“สัญญาแล้วนะคะคุณพ่อ เอากะโปรงสวยๆ ด้วยนะคะ”

“ได้เลย” คนเป็นพ่อยิ้มอารมณ์ดี “แต่ตอนนี้ยายหนูต้องลุกขึ้นจากที่นอนแล้วทานอาหารเช้าๆ ตกลงใหม่”

“ก็ได้ค่ะ รักคุณพ่อค่ะ...จ๊ับ” เสียงใสๆ ดังมาพร้อมกับเสียงส่งจูบแบบน่ารักของเด็กหญิงวัยสี่ขวบกว่าๆ ที่ต่อให้ไม่เห็นหน้า แต่คนเป็นพ่อก็นึกออกว่าลูกสาวเพียงคนเดียวของตนจะทำหน้าพะอืดพะอมเล่นปานใด

“พ่อก็รักลูก”

ชายหนุ่มตัดสายจากลูกสาวตัวน้อย วางโทรศัพท์ลงแล้วจึงเดินไปแต่งตัว คืนนี้มีนัดเปิดตัวงานเครื่องเพชรของอิวาเจลิน ผู้หญิงที่ได้ชื่อว่าเป็นคนพิเศษของเขา

เขาหยุดยืนที่หน้าตู้เสื้อผ้าแบบวอลท์อินขนาดใหญ่ ไม่นานนักก็เลือกได้เสื้อเชิ้ตสีขาวตัดเย็บอย่างประณีตขนาดพอดีตัวเช่นเดียวกับกางเกงสีดำ เสื้อสูทสีดำจากเบรนต์ดังที่ใช้ประจำยังเพิ่มความลึกซึ้งน่าค้นหาของผู้สวมใส่ เมื่อเสร็จเรียบร้อยแล้วเขาจึงก้าวเท้ายาวๆ มายังห้องนอนรับรองแขกที่อยู่ติดกับห้องของเขา พร้อมกับ ก้มที่ประตูห้องถูกเปิดออกมาพอดี

“ว้าว” หญิงสาวชาวตะวันตกผู้มิใช่หน้าสวยโฉบเฉี่ยวอุทานเสียงใสดวงตาคู่สีเขียวเจิดจ้าเบิกกว้างขึ้นนิดๆ ยามมองผู้ชายร่างสูงใหญ่ตรงหน้าเธอเอ่ยปากชมด้วยน้ำเสียงเฝ้ายวนตามธรรมชาติ ไม่ได้ปรุงแต่งแต่อย่างใด

“หล่อเชียวนะคะอัล”

‘อัล’ หรืออีกนัยหนึ่งคือ ‘อัลเบอร์โต อะลอนโซ’ หม่อมลูกครึ่งสเปน-ไทย ไม่ตอบ ไบหน้าหล่อเหลาคมคายยังคงนิ่งเฉย ดวงตาสีดำคมเข้มไม่ฉายแววใดๆ ริมฝีปากบางเหยียดตรง ทำให้หน้าตาที่ล้อมด้วยหวดเคราจางๆ ดูแข็งตลึงตลอดเวลา

เขาก้มหน้าลงเล็กน้อย และอิวาเจลินก็รู้ว่านี่คือการให้เกียรติที่สุดแล้ว เพราะพ่อค้าอาวุธสงครามผู้สืบทอดกิจการฟรานซิสโก อินดัสตรีส์ผู้ยิ่งใหญ่อย่างอัลเบอร์โตไม่เคยก้มหัวให้ใคร!

อัลเบอร์โตไม่ตอบ เขายังคงนิ่งเฉยไม่แสดงความรู้สึกยินดียินร้าย แต่ก็เดินไปขยับสร้อยเพชรบนลำคอระหงของสาวสวยตรงหน้า ก่อนจะพากันลงไปชั้นล่างของบ้าน

“กว่าจะถึงเวลาเปิดงาน ฉันคงต้องเติมเครื่องสำอางใหม่กันพอดี”

“คุณสวยอยู่แล้ว” คำชมแบบแข็งๆ ของเจ้าพ่อหนุ่มทำให้คนได้รับคำชมหัวเราะเสียงใสทันที เธอรู้จักกับอัลเบอร์โตมานานจนดูออกว่านี่คือคำชมจากใจจริงของเขาแล้ว

“เวลาชมสาวว่าสวยคุณควรจะมีด้วยนะคะอัล”

“ที่จริงผมมีฐานะที่บ้านเก่าของญาติก่อนไปงานเปิดตัวเพชรของคุณแต่...”

“ทำไมไม่ไปล่ะคะ”

“คุณจะไปอย่างไรล่ะ”

“ทิ้งบอดีการ์ดของคุณไว้ขั้บรถให้ฉันก็ได้ แค่นั้นพอแล้ว”

“ผมไม่ไว้ใจ”

“คุณขี้ระแวงไปแล้วค่ะ” หญิงสาวสวมชุดแดงคลี่ยิ้มผ่นคลาย ส่งให้เธอดูมีเสน่ห์มากขึ้นไปอีก ผิดกับคู่สนทนาหนุ่มที่คิ้วแทบจะขมวดเป็นปมอยู่แล้ว

“ผมจะให้โตโลธิกับซาเวียร์อยู่กับคุณแล้วกัน”

“ไม่เอาค่ะ” อิวาเจลินกลอกตา ทั้งสองคนที่พูดมานั้นถอดแบบ

อัลเบอริโตมาทุกกระเบียด เหมือนหุ่นยนต์เดินได้ก็ไม่ปาน เธออาจประสาท
เสียบก่อนจะได้เปิดงานก็ได้

“งั้นก็มาร์ตินกับคริสตอฟแล้วกัน”

“โอเคอะ” สองคนนั้นอีกคนดูตัน อีกคนขี้เล่น อาจจะดูไม่เข้ากัน แต่
ก็ดีกว่าต้องอยู่กับก้อนหินที่อ้อๆ อย่างโดโลเรกับซาเวียร์แน่นอน

“ผมจะไปเจอคุณที่งาน”

“เจอกันอะอัล” สาวสวยผู้มีมาตดุจนางพญาอึมหวานทรงเสน่ห์ ก่อน
เขย่งขึ้นจูบริมฝีปากชายหนุ่มเบาๆ แล้วมอง ‘ก้อนหินเดินได้ทั้งสาม’ เดิน
ออกไป

อัลเบอริโต อะลอนโซ หนุ่มลูกครึ่งร่างสูงโปร่ง เจ้าของใบหน้าคมคาย
คือคนที่วงการธุรกิจเรียกขานว่า ‘ผู้ส่งความตาย’ และ ‘เจ้าชายแห่งความ
มืด’ เพราะอาชีพที่ทำและความลึกลับของเจ้าตัว ต่อให้ไม่อยากได้สมญา-
นามนี้เท่าไร แต่อย่างไรก็เลี่ยงไม่ได้อยู่ดี นับตั้งแต่วันที่ก้าวขึ้นมาเป็น
ผู้บริหารฟรานซิสโก อินดัสตรีส์ อาณาจักรค้าอาวุธสงครามที่ยิ่งใหญ่เป็น
อันดับต้นๆ ของโลกต่อจากผู้เป็นพ่อ เขาก็จำต้องรับฉายานี้ทั้งที่ไม่ได้เต็มใจ
เลยสักนิด

กว่าสิบปีที่ก้าวขึ้นมาในวงการธุรกิจ ก็เหมือนกับวาร์อยยิ้มของเขา
ค่อยๆ เลือนหายไปอย่างช้าๆ จนน้อยคนนักที่จะได้เห็นมัน จากเด็กหนุ่ม
ยิ้มง่าย แสดงความรักกับครอบครัวได้อย่างไม่เคอะเขิน ก็ค่อยๆ เติบโต
เป็นชายหนุ่มที่เสียบซิม เก็บตัว พุดน้อย ดูตัน ชอบใช้สายตาแสดงออก
มากกว่าคำพูด ยิ่งนานวันก็ยิ่งเสียบมากขึ้นจนแม้แต่พ่อแม่เองก็ไม่รู้จะทำ
อย่างไรกับลูกคนนี้ได้

จนกระทั่งเมื่อห้าปีก่อน...

อัลเบอริโตเดินกลับเข้ามาในบ้านหลังใหญ่พร้อมกับทารกเพศหญิง
หน้าตาน่ารักน่าชังคนหนึ่ง เขาบอกกับทุกคนว่า ‘อิซาเบลล่า’ คือลูกสาวของ

เขา และหลังจากวันนั้นเป็นต้นมา หนูน้อยคนนี้ก็เป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่ได้รับรอยยิ้มจากเขา ทุกหยาดเหงื่อแรงกายเพื่อลูก แม้ว่าจะเหนื่อยล้าจากงานเพียงไหน แค่เห็นร่างเล็กกลมบ้อมของลูกสาว ความเหนื่อยล้าที่สะสมมาก็หายไปราวกับปลิดทิ้ง ความรักท่วมท้นในหัวใจทุกครั้งที่ได้กอดและยิ้มให้ลูกสาวผู้เป็นดังแก้วตาดวงใจ

ชายหนุ่มมองหน้าจอโทรศัพท์รุ่นล่าสุดของตัวเองที่ตั้งค่าเป็นรูปลูกสาวตัวน้อยของตัวเองไว้แล้วก็ยิ้มบางๆ เขาคดปัด เก็บโทรศัพท์ลงกระเป๋าทางเกงแล้วงยหน้าขึ้นสบตากับบอดีการ์ดที่เปิดประตูรถให้

“ไปบ้านหน้าบ้านก่อน” เจ้าของเสียงเข้มกล่าวกับโดโลรี คนสนิทที่พ่วงตำแหน่งทั้ง ‘มือขวา’ ‘เลขา’ และ ‘หัวหน้าทีมบอดีการ์ด’ ของตัวเอง

“คุณมณีอินไปเยี่ยมคุณแมร์ที่ฟิลิปปินส์ครับ” โดโลรีหมายถึงมณีอินน้องสาวฝาแฝดของมณีจันทร์ มารดาของอัลเบอร์โต ที่ตอนนี้ไปหาบุตรสาวที่เป็นนักศึกษาแพทย์ของมหาวิทยาลัยเพนซิลเวเนีย

“ฉันรู้แล้ว แต่บอกให้ไปก็ไปเถอะ”

“ครับคุณอัล” ทั้งโดโลรีและซาเวียร์พยักหน้าพร้อมเพรียงกัน

อัลเบอร์โตก้าวขึ้นรถไปอย่างเงียบๆ เขาหลับตาลงตลอดทางระหว่างที่รถแล่นออกจากโรงแรมที่พักไปยังบ้านหลังใหญ่ชานเมือง มรดกตกทอดจากคุณยายทวดของเขาที่บัดนี้ร้างผู้อาศัย เดิมทีมณีอินก็อยู่ที่นี้ แต่ก็ต้องไปๆ มาๆ หาลูกสาวที่อยู่ฟิลาเดลเฟียในรัฐเพนซิลเวเนียของอเมริกาตลอดเวลา แม่ของเขาจึงเสนอให้ขายทิ้งไปเสีย เพราะอย่างไรก็ไม่มีใครลงหลักปักฐานที่นี้อยู่แล้ว แต่อัลเบอร์โตค้าน เพราะอยากได้ที่เป็นที่พักผ่อนส่วนตัวที่จะตัดขาดตัวเองจากโลกซับซ้อนทางธุรกิจ แม้จะเป็นแค่การพักผ่อนในช่วงสั้นๆ ก็ตาม

และนี่ก็คือเหตุผลที่อัลเบอร์โตเดินทางมาที่นี่ เขาต้องการพักผ่อนเป็นการส่วนตัว แต่สุดท้ายก็ต้องออกงานเป็นเพื่อนหญิงสาวที่ได้ชื่อว่าเป็นคู่ดวงคนล่าสุดอยู่ดี

เจ้าพ่อหนุ่มถอนหายใจอย่างเหนื่อยอ่อน แม่ของเขาเคยบอกว่า ถอนหายใจหนึ่งครั้งจะอายุสั้นลงหนึ่งปี แต่การที่ถอนหายใจวันละหลายครั้งแบบนี้ อัลเบอर्टก็ชักไม่แน่ใจเสียแล้วว่าเขาจะเหลืออายุอีกเท่าไร เพราะด้วยหน้าที่การงานที่ต้องดูแลลูกน้องหลายพันคนทั้งในสำนักงานและในโรงงาน ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย หลายปีที่ผ่านมาเขาเอาแต่ทำงานหนัก เขาจึงตั้งใจใช้โอกาสนี้เป็นการพักผ่อนไปในตัว

ชายหนุ่มหลับตาลงอย่างเหนื่อยล้า ทว่าเมื่อรถเลี้ยวเข้าไปในซอย กลับต้องเบรคอย่างแรง

เอ๊ยต!

“เกิดอะไรขึ้น” อัลเบอर्टโผล่มาขึ้นถามด้วยน้ำเสียงเยือกเย็นทว่าเฉียบขาด ดวงตาดูกร้าว มองคนขับรถอย่างเอาเรื่อง

“ผู้หญิงที่ไหนก็ไม่รู้วิ่งมาขวางรถไว้ครับ”

“ซาเวียร์ลงไปดู” คนเป็นนายสั่งเสียงเข้ม

ลูกน้องอีกคนที่นั่งอยู่ข้างกันกระชับปิ่นในมือแล้วปลดล็อกประตูรถ ทว่ายังไม่ทันจะก้าวลงไป ผู้หญิงร่างเพรียวบางคนหนึ่งก็เปิดประตูเข้ามานั่งหน้าตาเฉย

“ออกรถเลยอะ” พอเห็นว่าภายในรถมีแต่ชาวต่างชาติ สาวเจ้าก็สั่งเป็นภาษาอังกฤษด้วยน้ำเสียงตื้นๆ ทันที่ ดวงตากลมโตมองไปรอบตัว แต่ไม่สังเกตเห็นสีหน้าเยือกเย็นของชายหนุ่มที่สวมชุดสูทสีดำเลยแม้แต่น้อย

“รีบไปสิคะ มั้วรออะไรรออยู่” หญิงสาวตัวเล็กที่ดูอย่างไรก็เหมือนเด็กที่ยังโตไม่เต็มที่ทำหน้าเครียด มองออกไปนอกรถสลับกับคนขับหน้าเหี้ยมตลอดเวลา

“ออกรถเถอะโตโลรี” ชายหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงที่บ่งบอกว่าความอดทนกำลังสิ้นสุดลงแล้ว ซึ่งลูกน้องอย่างโตโลรีและซาเวียร์รู้ว่าอีกไม่นานจะต้องมีระเบิดลงที่ใครสักคนแน่นอน

ทว่าก็กลับไม่เป็นเช่นนั้น ไม่เพียงแต่อัลเบอर्टจะเสียบ ไม่พูดอะไร

เลย ซาเวียร์ยังสังเกตเห็นว่าเขามองหญิงสาวร่างเล็กที่นั่งคู่กับคนขับอย่างโดโลรี ตลอดเวลา

“คุณเป็นใคร” ซาเวียร์ผู้เงิบขริมไม่แพ้เจ้านายจำต้องถามไม่อย่างนั้น บรรยายกาศภายในรถคงจะยิ่งอึดอัด เจ้านายก็เอาแต่จ้องแผ่นหลังบางของสาวน้อยหน้าใสที่ไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไรเลยอยู่อย่างนั้น

“อย่าถามมากเกินไป ไปส่งที่ที่มีคนเยอะๆ หน่อยก็พอ” เธอตอบทั้งที่ไม่มองหน้า พอถึงหน้าซอยที่มีคนพลุกพล่าน ผู้หญิงท่าทางประหลาดก็บอกให้จอด เธอหันมาขอบคุณโดโลรีแล้วเดินลงไปทันที

“แปลกจริง” แม้แต่คนพูดน้อยอย่างหัวหน้าบอดีการ์ดอย่างโดโลรียังอดไม่ได้ ดวงตาคมเข้มมองตามร่างน้อยของ ‘สาวประหลาด’ ไปจนลับตา

“ทำอะไรดีครับคุณอัล” ซาเวียร์หันมาถามเจ้านาย

คนถูกถามไม่ตอบ ดวงตาคู่สีดำลึกลับดูจุ่มานรัตติกาลหนึ่งสงบไม่บ่งบอกอารมณ์ ริมฝีปากบางได้รูปเข้มเป็นเส้นตรง คิ้วเข้มขมวดนิดๆ ราวกับกำลังคิดอะไรอยู่ นานสองนานกว่าที่อัลเบอร์โตจะเอ่ยปากออกมาได้

“สืบประวัติผู้หญิงคนนั้นมา”

การมีศัตรูรอบตัวทำให้อัลเบอร์โตเป็นคนเข้มงวดกับทุกอย่าง จากประสบการณ์ครั้งก่อนทำให้เขาเกือบเสียน้องสาวเพียงคนเดียวให้พวกผู้ร้าย ค้ายารายใหญ่ในโคลัมเบีย ดิที่ผู้กองนอร์ด ผู้เป็นทั้งญาติและเพื่อนสนิทช่วยน้องสาวของเขาออกมาได้ และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เขาก็ยิ่งเพิ่มความเข้มงวดกับทุกอย่างรอบตัวมากขึ้น

ครั้งนี้ก็เช่นกัน ผู้หญิงท่าทางแปลกประหลาด ไม่สนใจอะไรเลย วิ่งหนีอะไรมาก็ไม่รู้แล้วขึ้นมาอาศัยรถเขาหน้าตาเฉย ทั้งยังออกปากสั่งๆ โดยไม่สนใจใครเลย เธอดูเหมือนสาวน้อยกระเซอะกระเซิงไม่มีพิษมีภัยก็จริง แต่ก็ไม่ควรไว้ใจไม่ใช่หรือ

“งานเลี้ยงไม่ฆ่าสนใจหรือคะอัล” เสียงหวานปนเซ็กซี่ของอีวาเจลิน

ตั้งขึ้นพร้อมกับที่แขนเรียวเล็กคล้องเข้ากับท่อนแขนกำยำ

อัลเบอริโตหลุดจากภวังค์ ดวงตาคมปลามองสาวสวยที่กำลังส่งยิ้มมาให้ด้วยสายตาเย็นชา “นิดหน่อย”

“ถ้าอย่างนั้นกลับกันเถอะค่ะ งานเสร็จแล้ว ไม่มีอะไรแล้วค่ะ”

“ผมคงต้องไปค้างที่บ้านคุณน้า” อัลเบอริโตออกตัว แต่ก็ยื่นคีย์การ์ดโรงแรมให้หญิงสาว “คุณนอนคนเดียวมาก่อนแล้วกันนะอีวา”

“เดี๋ยวฉันก็พาคนอื่นเข้ามาเสียหรอก” สาวชุดแดงสตั้มซุกซนหยันตาสีเขียวสดใสเป็นประกายเจ้าชู้แต่ก็เต็มไปด้วยเสน่ห์

“คุณไม่ทำแบบนั้นหรอกเจ้าหญิง”

“คุณนะอัล” ‘เจ้าหญิง’ ของอัลเบอริโตหน้าบึ้งลงทันตา เธอยกนิ้วชี้หน้าชายหนุ่ม แล้วฉวยคีย์การ์ดมาไว้ในมือทันที “ถือว่าคุณยกห้องให้ฉันแล้วนะค่ะ”

“ตามสบายครับ”

“แล้วเดดของเราล่ะค่ะ”

“พรุ่งนี้ค่าผมจะส่งโดโลรีมารับ”

“คริสตอฟค่ะ” อีวาเจลีนขอบอดีการ์ตคนเดิม

อัลเบอริโตพยักหน้าตกลง แล้วจึงออกจากงานไปพร้อมโดโลรีกับซาเวียร์เหมือนเดิม ส่วนคริสตอฟกับมาร์ตินยังอยู่คอยดูแลหญิงสาวที่มีแนวโน้มว่าจะเป็น ‘นายหญิง’ ของอัลเบอริโตแน่นอน

ชายร่างสูงใหญ่ก้าวเท้าเร็วๆ กลับมาที่รถยนต์ของตัวเอง งานเลี้ยงเปิดตัวสาขาใหม่ของอีวาเจลีนน่าเบื่อกว่าที่คิด เดิมทีอัลเบอริโตคิดว่ากรมเยื่อประเทศแม่ที่ไม่ค่อยมีคนรู้จักเขาจะสบาย ไม่มีอะไรต้องกังวลมาก แต่เขาลืมไปเสียสนิทว่าอีวาเจลีนเป็นเชื้อพระวงศ์โมนาโก ที่แม่จะลาออกจากฐานันดรศักดิ์แล้ว แต่ก็ยังเป็นที่จับจ้องของแวดวงสังคมระดับโลกอยู่ดี นักข่าวจึงตาม ‘กลิ่น’ มาถึงเขาด้วย

อัลเบอร์โตถอดเสื้อสูทสีดำราคาแพงออกแล้วโยนไปเหาะข้างส่งๆ เขาหลับตาลงอย่างเหนื่อยล้า แต่ก็ฟังเสียงลูกน้องคนสนิททั้งสองรายงานสิ่งที่เขาให้ไปสืบมาด้วย

“เรื่องผู้หญิงคนนั้นนะครับคุณอัล” ซาเวียร์ที่มักจะนั่งอยู่ด้านข้างชายหนุ่มเสมอเอ่ยพร้อมกับยื่นแท็บเล็ตให้เจ้านาย

อัลเบอร์โตรับแท็บเล็ตมาแต่โดยดี แล้วกวาดตามองประวัติของผู้หญิงประหลาดคนนั้น

“รัตนาวดี คัมเบอร์เบทซ์” ดวงตาคมดुकวาดมองไปยังประวัติของสาวน้อยแล้วชักสีหน้า หน้าตาแบบสาวเอเชียแท้ๆ แต่กลับนามสกุลแบบฝรั่ง มีหน้าซ้ำหน้าตายังเหมือนกับใครบางคนอีกด้วย...

การที่นามสกุลเหมือนกันนั้นเป็นเรื่องปกติที่พบเจอได้ง่าย แต่การที่หน้าตาก็คล้ายกันอีกนี่สิที่ทำให้หัวใจของเจ้าพ่อนักค้าอาวุธสงครามหนุ่มเต้นแรงขึ้นอย่างไม่อาจควบคุมได้ ยิ่งจ้องมองรูปในประวัติก็ยิ่งหวนคิดไปถึงอีกคน ใบหน้าเล็กอ่อนหวาน ปากนิดจมุ๊กหน้อย เรือนผมสีดำถูกย้อมเป็นสีน้ำตาลอ่อน ดวงตาสีดำขลับเป็นประกายทำให้ยิ้มออกทันทีแม้จะเห็นเพียงแค่อรูปถ่ายเท่านั้น ผู้หญิงคนนั้นเหมือน ‘บางคน’ ที่ถูกเก็บไว้ในซอกหลังของหัวใจเขาราวกับคนคนเดียวกัน ต่างกันนิดหน่อยที่ ‘ผู้หญิงประหลาด’ คนนี้มีลักยิ้มที่แก้มขวา ไม่อย่างนั้นคงเหมือนกันราวกับฝาแฝด

“ทำงานที่ดีเอ็นทีทีกซ์” มุมปากของอัลเบอร์โตยกยิ้มขึ้นมาน้อยๆ จนแทบไม่มีใครสังเกตเห็น ‘แผนการบางอย่าง’ ผุดขึ้นในใจอย่างรวดเร็ว แล้วจึงออกปากสั่งลูกน้องว่า

“แจ้งไปที่ดีเอ็นทีทีกซ์ บอกว่าฟรานซิสโก อินดัสตรีส์ ต้องการนักเคมีวิเคราะห์ชำนาญการด่วน ระบุเลยว่าคนนี้”

“ครับคุณอัล” แม้จะสงสัยคำสั่งอย่างไร แต่ซาเวียร์ก็ต้องทำตามแต่โดยดี ไม่อาจโต้แย้งอะไรได้ทั้งสิ้น สิ่งเดียวที่ทำได้คือลอบสบตากับหัวหน้าทีมบอดี้การ์ดที่สงสัยในพฤติกรรมของเจ้านายหนุ่มไม่ต่างกัน

๒

พรหมลิขิตที่ขีดขึ้นด้วยสองมือ

มานรัตติกาลค่อยๆ คืบคลานไปทั่วบริเวณอย่างช้าๆ เช่นเดียวกับ
อากาศหนาวเย็นที่เริ่มปกคลุม ทั้งที่ปกติแล้วประเทศไทยเป็นเมืองร้อน ทว่า
เมื่อถึงฤดูหนาวก็หนาวจับใจเช่นกัน

หญิงสาวคนหนึ่งเดินกอดตัวเองทั้งที่สวมเสื้อคาร์ดิแกนคลุมไว้แล้ว
บรรยากาศรอบกายชวนขนลุกเหลือเกิน ประกอบกับต้องเดินเข้าไปในซอย
มืดๆ ตามลำพังก็ทำเอาใจผ่อ ทางก็เปลี่ยว ผู้คนที่ผ่านไปมาก็หน้ากลัว จน
ต้องรีบสาวเท้าเร็วๆ เพื่อจะให้ถึงบ้านให้ไวที่สุด พลันก็ได้ยินเสียงฝีเท้า
หนักๆ ของใครบางคนที่เดินตามมา...

หญิงสาวร่างเล็กบางสาวเท้าเร็วขึ้น แต่แล้วก็ต้องชะงักเมื่อมีใคร
บางคนมาดักหน้า ผู้ชายหน้าตาเหี้ยมเกรียม แวตนาหน้ากลัวจนหญิงสาวผงะ
“ถอยไป”

การที่มันเป็นกลลวงแต่จะยิ่งทำให้คนร้ายได้ใจ ยิ่งเสียเปรียบทางรูป
ร่างก็ต้องชักสีกหน้าเข้าข่มไว้ก่อน หญิงสาวคิดแล้วแงยมองคนที่ยืนขวางหน้า
พอเห็นว่าฝ่ายนั้นไม่มีอาวุธก็พอจะใจชื้นขึ้นมาบ้าง

“ตัวเล็กๆ แบบนี้ต้องเดินไปทางมืดๆ คนเดียวมันอันตรายนะ”

“ฉันเป็นมวายนะ” เจ้าของเสียงเล็กๆ พุดแล้วเดินหนีไปอีกทาง ทว่ากลับโดนคว่ำแขนไว้อย่างรวดเร็ว

“เดี๋ยวลี”

“ปล่อย”

“พี่เดินไปเป็นเพื่อนดีกว่านะ”

“บอกให้ปล่อย” สาวร่างเล็กส่งเสียงต่ำที่บ่งบอกว่าความอดทนของเธอกำลังจะสิ้นสุด และเมื่อฝายนั้นยังไม่ปล่อยมือ เธอจึงเตะฝ่าหมากผู้ชายคนนั้นเต็มแรง

“เฮอ!”

“ไอบ้ากาม!” เจ้าของเสียงเล็กร้องลั่นแล้ววิ่งหนีไปทันที เพราะถ้าวิ่งให้มันหายเจ็บเมื่อไร เธอต้องแย่งแน่ๆ

สัญชาตญาณการเอาตัวรอดของหญิงสาวร่างเล็กทำงานอย่างดียเยี่ยม อีกนิดเดียวก็จะถึงบ้านเล็กๆ ของเธอที่อยู่ท้ายซอยแล้วแท้ๆ แต่ทางข้างหน้าทั้งมืดทั้งเปลี่ยว อย่างไรก็ตามก็ขอความช่วยเหลือจากใครไม่ได้แน่ เธอจึงเลือกที่จะวิ่งย้อนกลับไปต้นซอยแทน เพราะถ้าเกิดเรื่องร้ายขึ้นจริง อย่างน้อยเธอก็จะมีคนช่วย

“ช่วยด้วยค่ะ!” สาวร่างบางตะโกนสุดเสียง เธอทิ้งกระเป๋า ทั้งทุกอย่างแล้ววิ่งสุดแรงเกิด แต่ก็ยังเหลือवलกลับไปมองข้างหลัง การเห็นผู้ชายคนนั้นวิ่งตามมาก็ยิ่งทำให้ขวัญเสียยิ่งขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งเห็นรถยนต์คันหนึ่งแล่นเข้ามา เธอไม่รอช้า รีบปราดเข้าไปขวางทันที ดีที่รถคันนั้นเบรคทัน

เอ๊ยด!

คนตัวเล็กแทบหัวใจวายตาย เดชะบุญอะไอย่างนี้ที่คนขับรถเบรคทัน นี่นับเป็นครั้งที่สองของวันแล้วที่เธอจำต้องวิ่งไปตัดหน้ารถคนแปลกหน้าเพื่อขอความช่วยเหลือ

“ช่วยด้วย!” มีน้อยยตบกระจกรถแรงๆ ด้วยความร้อนรน ไม่นานนัก

กระจกรถก็เลื่อนลงช้าๆ หญิงสาวขมวดคิ้วทันทีเมื่อเห็นชายชาวต่างชาติที่
คู้้นตา

“คุณ...”

“รีบขึ้นมาสิครับ”

“เอ่อ...ค่ะ” แม้จะมีข้อสงสัยมากมาย แต่สุดท้ายรถนาวาก็รีบขึ้นรถ
ไปแต่โดยดี ตอนนี่เองที่เธอเริ่มมองไปด้านหลังแล้วเห็นว่ามีคนนั่งอยู่อีกสอง
คนด้วย

“เราเจอกันอีกแล้วนะครับ” เสียงเรียบเฉยของชายคนขับดังขึ้น
คำพูดของเขาเหมือนว่ายินดี ทว่าน้ำเสียงกลับไม่ยินดียินร้ายเลย

“ขอโทษจริงๆ ค่ะ ฉัน...”

“ทำไมชอบมาเดินมึตๆ ในซอยเปลี่ยวคนเดียว”

น้ำเสียงเยือกเย็นของผู้ชายที่นั่งอยู่ตอนหลังของรถ ทำให้ขนแขนของ
สาวคนฟังลุกพริบขึ้นทันที ดวงตากลมโตสีดำลึบพยายามมองฝ่าความมืด
ก็เห็นเพียงเงี้ยวหน้าคมคายที่ล้อมรอบด้วยไรเคราของเขา

ตอนนี่เองที่เธอเริ่มคิดได้ว่าไม่ควรขึ้นมานั่งรถอยู่กับผู้ชายถึงสามคน!

“จอดตรงนี่แหละค่ะ” นั่งกลับเข้ามาในซอยได้สักพักก็ร้องสั่งเสียงใส

“ทำไมล่ะครับ” คนขับรถถาม

หญิงสาวไม่ได้สนใจเขาไปมากกว่าคนที่นั่งเป็นหุ่นอยู่ตอนหลังของ
รถเลย

“ฉันทิ้งกระเป๋าไว้ตรงนี่”

“ซาเวียร์ลงไปเก็บ แล้วไปนั่งกับโตโล๊ะ...ส่วนคุณ มานั่งกับผม” ผู้ชาย
ที่เหมือนหุ่นยนต์สั่งด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด ไม่มีแว่พอ่อนปรนต่อสิ่งใด
ทั้งสิ้น จนหญิงสาวเริ่มสั่นขึ้นมา

หญิงสาวร่างเล็กนี่ก็อยากต่อต้าน ทว่าเอาเข้าจริงเธอก็กลับไม่กล้า
แม้แต่จะหายใจแรงๆ ต่อหน้าเขาด้วยซ้ำ ทั้งที่ไม่อยากทำตามคำสั่งของจอม
บงการเลย แต่สุดท้ายก็จำต้องลงจากรถแล้วไปนั่งเคียงข้างคนตัวสูงที่

ชมเธอจนได้ ยิ่งเวลาที่รถแล่น เธอก็ยิ่งรู้สึกว่อากาศหายไปเรื่อยๆ

รัตนาวดีรู้สึกเหมือนกำลังจะจมน้ำ ต้องรีบตะเกียกตะกายขวนขวายหาอากาศเข้าปอดให้มากที่สุด จนกระทั่งรถแล่นมาจอดที่หน้าบ้านหลังกะทัดรัดที่อยู่ท้ายซอยของเธออย่างแม่นยำ

“เชิญ” ผู้ชายเผด็จการพูดเสียงเรียบ ทั้งยังสั่งให้ลูกน้องเปิดประตูรถไล่เธอลงอีกต่างหาก

หญิงสาวถึงกับอึ้ง เหมือนมีใครมาวางระเบิดไว้จนสมองรวน สงสัยเหลือเกินว่าเขารู้จักบ้านของเธอได้อย่างไร แต่กลับไม่กล้าถาม

รัตนาวดีก้าวลงจากรถ และก่อนที่จะปิดประตู เธอก็มั่นใจว่าได้ยินเสียงผู้ชายจอมเผด็จการพูดว่า...

“ยินดีที่ได้เจอกัน รัตนาวดี”

เขารู้จักชื่อเธอได้อย่างไร

รถจอมเผด็จการแล่นผ่านไปแล้ว ทว่าหญิงสาวร่างเล็กที่ชื่อรัตนาวดียังคงยืนนิ่งราวกับถูกสาป เธอรู้สึกว่าเลือดในกายเย็นเฉียบ ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจแรงด้วยซ้ำ ในสมองมีแต่คำถามที่วนเวียนซ้ำๆ ไม่หยุด

เขาเป็นใคร!

แล้วรู้จักชื่อเธอได้อย่างไร!

คิดอย่างไรก็คิดไม่ออก รัตนาวดีตัวสั่น ทั้งตกใจและหวาดกลัว เธอแน่ใจว่าไม่รู้จักเขาแน่ๆ แต่ทำไมเขาถึงรู้จักเธอ

“มาถึงแล้วทำไมไม่เข้าบ้านล่ะหนูน้า” เสียงของพรรณนรี หญิงวัยกลางคนที่เป็นมารดาของรัตนาวดีดังขึ้น ทำเอาหญิงสาวสะดุ้ง ดิ่งสติกลับมามีได้ในที่สุด

“อ้อ...” หญิงสาวจำต้องสลัดเรื่องที่คาใจออกไป แล้วรีบป้อนน้ำยืมแยมก่อนที่มารดาจะสงสัย ทุกวันนี้บ้านเธอก็มีปัญหามากพออยู่แล้ว เรื่องหุยมหยมแค่นี้ปล่อยผ่านไปก็ได้

“ว่าอย่างไรละหนูนะ มีอะไรหรือเปล่า ทำไมหน้าซีดแบบนี้ล่ะลูก”

“ไม่มีอะไรจ๊ะ” รัตนาวดีปิดแล้วเดินเข้าไปหาแม่ทันที “หนูก็กำลังจะเข้าบ้านจ๊ะแม่” พุดพลาถนหันไปมองบ้านหลังใหญ่ราวกับคฤหาสน์ที่อยู่รั้วติดกัน บ้านที่ไม่ค่อยได้เปิดไฟสว่างทั้งหลังมานานแล้ว แต่คืนนี้ก็กลับสว่างไสวครึกครื้นดีเหลือเกิน

“ได้ข่าวว่าหลานชายเจ้าของบ้านเขามาอะ” ผู้เป็นแม่พุดเมื่อเห็นสายตาที่เต็มไปด้วยความสงสัยของลูกสาวยังจับจ้องอยู่ที่ตัวบ้านหลังใหญ่

“แม่เคยเห็นหน้าตาเขาไหม”

“เพิ่งจะมาเมื่อวาน พรุ่งนี้วันหยุด แม่ว่าจะฝากกับข้าวไปให้เขาเหมือนกันนะ เราก็ก่อนไปให้สิ”

“ผู้หญิงหรือผู้ชายจ๊ะแม่”

“แม่ก็ไม่แน่ใจ ไว้เราเข้าไปดูเองแล้วกัน”

“ถ้าเป็นผู้ชาย เขาจะว่าหนูไปอ่อยเขาไหมจ๊ะ” รัตนาวดียิ้มทะเล้นขณะที่เดินโอบอ้อมมารดาเข้าไปในบ้านหลังกะทัดรัดที่อยู่กันสามคนพ่อแม่ลูก

“แม่ว่าก็ดีนะ อย่างน้อยเราก็น่าจะหาแฟนได้บ้างนะหนูนะ” หญิงวัยกลางคนอมยิ้ม มองบุตรสาวเพียงคนเดียวด้วยความรักความเอ็นดูสุดหัวใจ ลูกสาวคนนี้ไม่เคยสร้างเรื่องเดือดเนื้อร้อนใจให้เลย ตั้งแต่เด็กจนโต รัตนาวดีอยู่ในกรอบมาตลอด เป็นความภาคภูมิใจเดียวของนางก็ว่าได้

“แต่หนูว่าเกาะแม่กินแบบนี้ก็ดีอยู่แล้วนะจ๊ะ”

“แม่จะเลี้ยงเราจนตายไม่ได้หรอก”

“แต่หนูเลี้ยงแม่ได้นะจ๊ะ” ลูกสาวค้ำหน้าซีดตาใสแล้วก้มลงซบหน้ากับบ่ามารดา ทั้งยังเดินออกอ้อมแม่ไปตลอดทางเข้าบ้าน แต่ก่อนที่จะเข้าในบ้านก็ยังมิวายมองออกไปนอกบ้านอีกครั้งจนได้ เพราะยังคาใจเรื่องผู้ชายหน้าตุคนนั้น

“มีอะไรหรือเปล่าหนุณา” พรรณนรีถามซ้ำเพราะอาการที่แปลกไปของ ลูกสาว

“ไม่มีจ๊ะ แค่มองไปมองว่าเราลืกประตูรั้วหรือยัง...ว่าแต่เมื่อกี้เราคุย ถึงไหนแล้วนะจ๊ะแม่ เรื่องที่หนูจะเลี้ยงแม่ใช้ไหมจ๊ะ”

“แม่มีแพทริคแล้วนะ”

“แต่พ่อแพทริกก็แก่พอๆ กับแม่ล่ะ”

“เดี๋ยวเถอะ” พรรณนรีแอบหยิกเอวบางของบุตรสาวเบาๆ “อย่ามาว่าแฟนแม่ล่ะ”

“ว่าแต่คุณพ่อยังไม่กลับหรือคะ” แม้ว่าหนุ่มใหญ่ชาวอังกฤษที่ชื่อ แพทริค คัมเบอร์แบทซ์ จะไม่ใช่พ่อแท้ๆ ของเธอ แต่รัตนาวดีก็ทั้งรักและเคารพเขา มาก เหตุเพราะเขาแต่งงานกับแม่ตั้งแต่เธออายุเพียงสองขวบ ทั้งยังเป็นพ่อ ที่ดีจนเธอคิดว่าเขาเป็นพ่อแท้ๆ ไปแล้วด้วยซ้ำ ติดที่หน้าตาไม่เหมือนกันเลย นี้ละ

“พ่อต้องออกไปดูงานที่ต่างจังหวัดนะลูก”

“หนูอยากให้พ่อพักบ้างจ้ะ” แพทริคอายุเยอะแล้ว แต่เพราะหนี้สิน เมื่อคราวบริษัทล้มละลายยังไม่หมดไป เขาจึงยังต้องทำงานหนักทั้งที่อายุ ขึ้นเลขเจ็ดเข้าไปแล้ว

“ไว้หนีนี่บ้านหมดเรากี่สบาย”

“หนูว่าจะ...”

“ไม่ต้องคิดทำเล็บนอกเต็ดขาด รัตนาวดี”

เสียงของมารดาเฉียบขาดจนคนเป็นลูกหน้ามู๋ และลงว่ามารดา ถึงขั้นเรียกชื่อจริงเมื่อไร หมายความว่าอยู่ในโหมดจริงจังแล้ว ห้ามทำเป็น เล่นเต็ดขาดถ้าไม่ยอมโดนไม้เรียว

“แต่หนูไม่ได้เห็น้อยเลยนะจ๊ะ”

“เราก้ไม่ได้ลำบากอะไรนี้ลูก”

“แต่ว่าพ่อ...”

“อีกไม่กี่ปีที่บ้านหมดเราก็สบายแล้ว” พรรณนรียิ้มกับลูกสาวแล้วชวนเปลี่ยนเรื่อง ไม่อย่างนั้นรัตนาวดีไม่ยอมหยุดพูดเรื่องรับงานนอกเหนือจากงานที่ทำอยู่แน่นอน

“หนูกินอะไรมาหรือยังลูก”

“ยังเลย” กลับมาบ้านรอบหนึ่งแล้วแท้ๆ แต่เพราะลิมของลำคัมพูไว้ที่ทำงาน รัตนาวดีจึงต้องรีบเดินทางกลับไปสำนักงาน กว่าจะกลับมาถึงบ้านก็ตึกแล้ว

“แม่อ่อนปู้ผัดผงกะหรีของโปรดเราไว้นะ”

“ได้เลยจะแม่ เรื่องเก็บกับข้าวนะไว้เป็นหน้าที่หนูเอง มีหมูนาก็เหมือนมีสารกัณฐุดนะจ๊ะ”

“เกี่ยวอะไรกันล่ะลูก” ผู้เป็นแม่ย่นหัวคิ้วน้อยๆ มองลูกสาวที่กำลังยิ้มเจ้าเล่ห์ด้วยความไม่เข้าใจ

“ก็หนูกินหมดแล้วมันจะบูดไต่ยังไงล่ะจ๊ะ อยู่ในท้องหนูหมดแล้ว” ลูกสาวยิ้มทะเล้น ผลก็คือหลบฝ่ามือหนักๆ ของมารดาที่พาดเผียะลงมาบนต้นแขนไม่ทัน

“ทะเล็งนะเรา”

“หนูพูดจริงต่างหาก” มือบางคลำต้นแขนบ่อยๆ พลังมองมารดาด้วยสายตาระง่ำกรงอด ทำแสนงอนเหมือนตอนเด็กไม่มีผิด

“รีบกินแล้วก็ปิดบ้านเสียละ แม่จะขึ้นไปไหว้พระแล้ว”

“ได้ค่าคุณนายแม่ รับรองลูกสาวจะไม่พาผู้ชายเข้าบ้านคะ...ไม่พาเข้ามาแค่คนเดียว แต่หนูจะขนมาทั้งโขยงเลย”

“เดี๋ยวละ” พรรณนรีชี้หน้าลูกสาวแล้วส่ายหน้าอย่างระอาในความทะเล้นของลูก แล้วนางก็เดินขึ้นชั้นสองไป

เมื่อมารดาเดินลับสายตาไปแล้ว รัตนาวดีจึงยกงานกับข้าวจากห้องครัวมาตั้งที่ห้องนั่งเล่นแทน เปิดโทรทัศน์ดูรายการโปรดไปกินไปเรื่อยๆ ไม่เร่งรีบ แต่ก็อดที่จะชะงักหน้าไปมองรั้วบ้านหลังใหญ่ที่อยู่ติดกันไม่ได้

รัตนาวดีพยายามทบทวนความทรงจำว่าหลังจากที่ ‘จอมเผด็จการ’ คนนั้นส่งเธอลงที่หน้าบ้านแล้ว รถคันหรุคันนั้นไปทางไหนต่อ ถ้าจำไม่ผิด... เขาไม่ได้ออกจากซอยไปไหนไกลเลยสักกิโลเมตร

หรือว่าจะเป็นหลานชายเจ้าของบ้านหลังใหญ่ที่เพิ่งมาอยู่...

ส่องอันชาญฉลาดของนักเคมีวิเคราะห์สาวเริ่มประมวผลทันที เจ้าของบ้านเป็นผู้หญิงไทยแท้วัยกลางคนที่อยู่ตามลำพัง แล้วจะมีหลานหน้าตาฝรั่งจำได้อย่างไร

“เพื่อเจื่อน่าหนูนา” หญิงสาวเตือนตัวเองเบาๆ แล้วรีบปิดม่านหน้าต่างทันที

นักเคมีวิเคราะห์สาวนั่งกินไปดูโทรทัศน์ไปพักใหญ่แล้วจึงเดินไปปิดประตูบ้าน และขึ้นชั้นสองอาบน้ำเข้านอนตามปกติ โดยไม่รู้ตัวแม้แต่ร้อยละ หนึ่งว่า ทุกอริยาบถของเธอตกอยู่ในสายตาคมดูจพญาเหยี่ยวของใครบางคน ตลอดเวลา

เช้าวันหยุดที่แสนสดใส คนทำงานทั่วไปมักจะใช้เวลาชลุกอยู่บนเตียง แม้จะตื่นนอนแล้วก็ตาม รัตนาวดีก็เป็นหนึ่งในนั้น หญิงสาวนอนกลิ้งตัวไปมา หยิบหนังสือนิยายจากหัวเตียงมาอ่านบ้าง เล่นโทรศัพท์บ้างตามประสาเด็ก!

เสียงเตือนข้อความจากโปรแกรมเซตในโทรศัพท์มือถือทำให้รัตนาวดีวางหนังสือนิยายลง แล้วหยิบโทรศัพท์มาพิมพ์ตอบเพื่อนร่วมงาน จากนั้นจึงวางโทรศัพท์แล้วหยิบนิยายมาอ่านต่อ

ตอนนั้นเองที่รู้สึกว่ามีใครบางคนจ้องเธออยู่จากทางหน้าต่าง...

รัตนาวดียืนหน้าออกไปมองทันที มันใจว่าตัวเองไวพอกที่จะเห็นพวกชอบ ‘สอตแนม’ แน่แท้ แต่กลับเห็นเพียงแผ่นหลังไวๆ ของคนที่สวมเสื้อคลุมอาบน้ำเท่านั้น

“หนูนา ตื่นหรือยังลูก”

เสียงเรียกของมารดาเรียกความสนใจของลูกสาวกลับมา สาวร่างเล็กบางลุกขึ้นแล้วเดินไปเปิดประตูห้องนอน “ตื่นนานแล้วจ๊ะ”

“แต่งตัวสวยเชียว จะไปไหนล่ะเรา”

“นัดไปดูหนังกับนิตจ๊ะแม่” รัตนาวดีหมายถึงปาณิสรา เพื่อนร่วมงานที่สนิทกันที่สุด

“อาบน้ำแล้วก็ดี เอาบับข้าวกับขนมไปให้บ้านโน้นหน่อยสิ”

“จะดีหรือจ๊ะแม่” พอเอาเข้าจริงหญิงสาวก็ชักปอดๆ เพราะถ้าหลานชายเจ้าของบ้านคือจอมเผด็จการหน้าตุจจริงอย่างที่คิด เธอก็คงทำตัวไม่ถูกเหมือนกัน

“แล้วไหนบอกว่าจะไปผูกมิตรไป แม่ก็เลยแกงไว้เต็มหม้อเชียว”

“ก็เดี๋ยวพอก็กลับ”

“พ่อเรากลับพุงนี้ กว่าพ่อจะกลับ กับข้าวได้บุตหมดนะสิ เราอยู่บ้านกันแค่สองคนแม่ลูกนะ”

“ก็ได้จ๊ะ” รัตนาวดีทำหน้าม่อย วางหนังสือลงแล้วเดินตามมารดาออกไปแต่โดยดี แต่ก็อดใจเต้นตุ้มๆ ต่อมๆ ไม่ได้ ไม่รู้ว่าหลานเจ้าของบ้านหลังนั้นจะเป็นใครกันแน่

“แม่ทำเสียงผักหวานกับแกงมะเขือ เขาจะกินได้ไหมนี่”

“เขา’ หรือจ๊ะแม่”

“ใช่” พรรณนรีพยักหน้า “เมื่อเช้าแม่ออกไปรดน้ำต้นไม้ เห็นมีผู้ชายอยู่สองคน”

“หนูว่าหนูไม่ไปดีกว่า เดี่ยวเขาหาว่าหนูไปอ่อย”

“ดูสารรูปตัวเองด้วยหนูนา แม่ว่าสายตาพวกเขาก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไรนะ”

“แม่อ๊ะ” ลูกสาวเกิดอาการอนตึบปองขึ้นมาทันที โอเค...เธออาจจะไม่ใช่ผู้หญิงสวยเซ็กซี่ที่จะหยุดสายตาของผู้ชายหล่อรวยไว้ได้เพียงแค่สบตากันครั้งแรกก็จริง แต่เธอก็มั่นใจว่าตัวเองสวยระดับหนึ่ง น่ารักพอประมาณ

สวยหวานประมาณนางเอกเกาหลีซะยวละ

“อย่ามัวงอนแม่ รีบเอากับข้าวไปให้บ้านโน้น แล้วเรามากินข้าวกัน”

“รับทราบค่ะคุณนาย” รัตนาวดีแสวงประชิดมารดา แล้วถือปืนโตเดินออกจากบ้าน ตรงไปยังบ้านหลังใหญ่รั้วติดกัน แม้ว่าหัวใจจะเริ่มเต้นไม่เป็นจังหวะแล้วก็ตาม

รัตนาวดีเดินทอดน่องเชื่องช้ากว่าปกติ เพราะยิ่งเดินเข้าไปใกล้บ้านหลังใหญ่มากเท่าไร ก็ยิ่งรู้สึกถึงความกล้าเริ่มถดถอยลงเรื่อยๆ หัวใจที่เคยขนาดเท่ากำปั้นเล็กๆ ก็ผ่อนคลายเหมือนเมล็ดถั่วเขียว พอหัวใจผ่อนคลายก็เล่น...หมายถึงเล่นออกจากหัวไปแล้วจนคิดอะไรไม่ออก ที่เดินมาถึงตรงนี้ได้ก็เพราะหน้าที่ล้นๆ

แค่เอากับข้าวมาส่งเท่านั้นเอง ส่งปืนโตให้แล้วก็เดินกลับบ้าน...ยากตรงไหน

หญิงสาวสูดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วยกมือขึ้นจะกดกริ่งที่หน้าประตูบ้าน ทว่ายังไม่ทันกดนิ้วลงไป ประตูบ้านก็เปิดออกเสียก่อน

ผีหลอกหรือเปล่านั้น!

หญิงสาวเหลียวมองไปรอบตัว ก็ไม่เห็นว่าจะมีใครเลย ถึงประตูรั้วบ้านสมัยนี้จะควบคุมด้วยรีโมตคอนโทรลก็เถอะ แต่บ้านหลังใหญ่ที่ทั้งเงียบทั้งวังเวงแบบนี้ เธออดคิดไปถึงสิ่งลึกลับไม่ได้จริงๆ

“เชิญครับคุณ” เสียงผู้ชายดังขึ้น

รัตนาวดีหันกลับไปมอง ก็พบว่าเป็นคนขับรถหน้าหนึ่งที่มีลักษณะคล้ายพวกมือปืนนั่นเอง แต่...

พอได้เห็นเขาท่ามกลางแสงแดดยามเช้าเท่านั้นละ สมอมของรัตนาวดีก็ถึงกาลแตกดับ ลาลับจากโลกนี้ไปทันที เธอคิดอะไรไม่ออกเลย นอกจาก...

เขาหล่อมาก!

ผู้ชายร่างสูงใหญ่กำยำ แต่ก็ไม่ได้ตัวหนาจนน่ากลัวเหมือนพวก

นักมวยปล้ำแต่ประการใด ไบหน้าคมเข็มล้อมไปด้วยหวดเคราจางๆ ที่ดูปราดเดียวก็รู้ว่าถ้าไม่มีตาสีก็ต้องสเปนแน่นอน จมูกโด่งเป็นสันจันรตนาวดี ต้องยกมือขึ้นลูบปลายจมูกตัวเองอย่างเปลอไผล พลังคิดในใจว่าทำไมเธอไม่จมูกโด่งเป็นสันเขื่อนแบบนี้บ้าง

หล่อจริงๆ พ่อคุณเอ๊ย!

หล่อวัวตายหล่อควายล้ม...หล่อจนน่าสไลด์ตัวใส่พานไปประเคนให้ถึงที!

หล่อจนน่าจับมาเป็นพ่อของลูก!

หล่อจนเธออยากจะร้องขอชีวิต อย่าฆ่าเธอด้วยหน้าตาหล่อเหลาของเขาเลย!

หล่อจนเธออยากจะฉุดกลับไปที่บ้านแล้วบอกแม่ว่า...แม่คะ หนูอยากเป็นเมียพี่เขา!

คิดแล้วสาวร่างเล็กก็ได้แต่ยิ้มเขินอยู่คนเดียว จนกระทั่ง...

“คุณ!”

“อ๋อ!” ภาพในจินตนาการว่าตัวเองอุ้มลูกเล็กๆ อยู่หน้าบ้านและจูบแก้มสามีหน้าหล่อเตรียมส่งเขาไปทำงานสลายไปราวกับหมอกควัน แล้วยแทนที่ด้วยไบหน้าเข้มของคนขับรถหนุ่มแทน...จะดับฝันเธอทำไมเนีย

“มีธุระอะไรหรือเปล่าครับ”

“คือว่าบ้านฉันอยู่ข้างๆ นี้เองคะ แม่ทำกับข้าวไว้เยอะเลย ก็เลยให้อามาแบ่งให้ทาน เพราะรู้ว่ามาหลานเจ้าของบ้านมาพักที่นี้แหละคะ ถือว่าตอบแทนที่คุณช่วยฉันไว้ตั้งสองครั้งก็ได้”

“คนที่ช่วยคุณคือคุณอัลครับ ผมไม่มีวันทำนอกเหนือคำสั่งนายอยู่แล้ว”

“อ้อ” หญิงสาวถึงกับหน้าม่าน หัวใจที่เคยพองโตเพราะความหล่อล่ำกล้ำมโตของหนุ่มตรงหน้าฝอลงทันตา ความประทับใจแรกพบดิ่งลงเป็นศูนย์ ที่แท้สุดหล่อของเธอก็แค่ทำตามคำสั่งจอมเพด็จการหน้าโหดคนนั้น

นั่นเอง

“คุณอัลลงมาพอดี”

รัตนาวดีหันไปมองตามที่ ‘สุดหล่อ’ ของเธอบอก พลันดวงตากลมโตของหญิงสาวก็เบิกกว้าง มองร่างสูงใหญ่ในชุดคลุมอบน้ำสีชาวสะอาดที่กำลังเดินเข้ามาหาตาก้าง

เธอขอียดคำชมคนขับรถสุดหล่อกลับมา แล้วไปประเคนใส่ผู้ชายตรงหน้าแทน!

อุแม่เจ้า!...ยังได้เห็นหน้ากันชัดๆ ในตอนกลางวัน อีตาจอมเพ็ดจกานี่ยิ่งกว่าหล่อว่าตายควายล้มเสียอีก แค่เห็นหน้าปฏิภิกิริยาเคมีในร่างกายก็ถึงจุดเดือดทันที นักเคมีวิเคราะห์สาวจ้องมองผู้ชายตาตุ่ที่อยู่ตรงหน้าอย่างเปลือยโผล่ ตอนนี่เธอได้คำจำกัดความให้เขาใหม่แล้ว

หล่อจนเวทดาวยังอยากลาตาย!

หญิงสาวร่างเล็กมองใบหน้าหล่อเหลาของคนชอบทำหน้านิ้วคิ้วขมวดตลอดเวลาแล้วก็เสียดายนัก ถ้าเขายิ้มสักหน่อยคงจะดี เพราะใบหน้าบึ้งตึงเหมือนจะฆ่าใครให้ตายตลอดเวลานี้ละที่ทำให้เธอขอลาก่อน หล่อให้ตายอย่างไรเธอก็คิดอะไรด้วยไม่ลงจริงๆ

“มีอะไร”

น้ำเสียงเยือกเย็นทำให้ความหล่อติดลบ หน้าตาบอญญูไม่รับทำให้ตึกรีความหล่อหล่นลงเหว รัตนาวดีถอนหายใจแล้วยื่นปืนโตไปให้ส่งๆ อยากรีบกลับบ้านใจจะขาด

“แม่เห็นว่าคุณเพิ่งจะเข้ามาอยู่ อาจจะหาที่ทางกินอะไรไม่ได้ เลยฝากกับข้าวมาให้ค่ะ แม่ทำไว้เยอะเลย” พุดพลางยัดปืนโตใส่มือหนากร้านของเขา รัตนาวดีย่นหัวคิ้วนิดๆ เพราะรู้สึกว่ามีมือเขากร้านมาก ทั้งที่หน้าตาผู้ดีออกขนาดนี้ ไม่น่าต้องลำบากตรากตรำทำงานหนักไม่ใช่หรือ

ตากมกริบสีด้าล้าลิกจตจ้องที่ร่างเล็กบางอยู่นานจนรัตนาวดีรู้สึกตัวหญิงสาวถึงกับสะดุ้ง รีบหลบตากมดูแล้วผล็อยปล่อยมือจากปืนโต ดีที่

เขารับไว้ทัน

“กับข้าวหรือ” ไม่ใช่แค่หน้าเท่านั้น เสียงของเขาก็ยังดูไม่แพ้หน้าตาเลย ตอนได้ยินเขาพูดตอนกลางคืนยังไม่เท่าไร แต่ทั้งที่ยืนอยู่กลางแจ้งแสงแดดอบอุ่นเช่นนี้ คนฟังกลับรู้สึกขนลุกชัน เธอยอมรับเลยว่าน้ำเสียงของเขาน่าช่างข่มขวัญคนเสียยิ่งกระไร แค่งงอย่างเดียวก็แทบหายใจไม่ออกแล้ว

“ใช่ค่ะ”

“ผมไม่มีข้าว ให้มาแต่กับข้าวแล้วพวกผมจะกินกับอะไร”

“เอ่อ...” สุดท้ายผู้หวังดีอย่างเธอก็ต้องแบกรับความไม่สบายใจเอาไว้แทน รัตนาวดีไม่ชอบสายตาคมปลาบเวลาที่เขาจ้องเอาๆ เหมือนเลื้อยร้ายจ้องตะครุบเหยื่อเลย มันทำให้เธอหายใจไม่ออก ความกล้าเหือดหายไปทันทีแค่อยู่ใกล้กัน

“ผมคงรับไว้ไม่ได้”

“แต่ว่า...”

“ถ้าอย่างนั้นผมกับเจ้าพวกนี้ขอไปฝากท้องที่บ้านคุณ จะเป็นอะไรไหมครับ”

“เป็นค่ะ!” รัตนาวดีโพล่งไปอย่างที่ใจคิดตามประกาศนปากไว เมื่อเห็นใบหน้าบึ้งตึงของเขาแล้วก็จำต้องหัวเราะแหะๆ ชัดตาทัพไปก่อนแล้วพูดเสียงอ่อย “ไปได้ค่ะ แต่ว่าไปแต่งตัวให้เรียบร้อยก่อนดีกว่า ฉันจะไปเตรียมโต๊ะไว้ให้ เป็นการตอบแทนที่พวกคุณช่วยฉันไว้เมื่อคืนนี้ค่ะ”

“แล้วเจอกันครับ”

“เอ่อ...ค่ะ” สาวร่างเล็กบางหมუნตัวหันหลังเตรียมจะวิ่งกลับบ้านทันที แต่แล้วก็ต้องชะงักเมื่อคิดอะไรขึ้นได้ “ฉันลืมถามชื่อคุณเลย”

“อัลครับ...ผมชื่อ อัลเบอर्ट อะลอนโซ...จำไว้ให้ดีล่ะ” ชายหนุ่มคนพูดมีสีหน้าเรียบเฉยเช่นเดียวกับน้ำเสียง ทั้งที่ไม่ได้มีแววขมขู่คุกคามเลย ทว่าคำพูดของเขากลับสลักลึกลงในหัวใจของรัตนาวดี

ดวงตาสีดำขลับของทั้งสองสบประสานกัน ต่างจ้องมองกันและกัน
อย่างไม่ลดละ จนสุดท้ายรัตนาวดีต้องถอนสายตาเพราะสู้ไม่ไหว และกลบ
เกลื่อนด้วยการบอกล้อเล่นของตัวเองแทน เพราะจำได้ว่าเขารู้ชื่อจริงของเธอ

“ฉันชื่อหนูนา”

“ผมรู้”

“เออ...”

“ผมจะรีบตามไป” อัลเบิร์ตโตะพูดเสียงเรียบแล้วเดินกลับเข้าบ้านไป
ทันที คล้ายเป็นการไล่เธอกลายเป็นลม

คล้อยหลังเจ้านาย แม้แต่คนขับรถสุดหล่อก็พลอยเดินหนีไปด้วย
ทำเอารัตนาวดีอ้าปากค้าง มองพวกคนประหลาดด้วยความไม่เข้าใจว่าทำไม
ถึงได้เรื่องมากขนาดนี้

แล้วเธอก็เดินรับปากให้เขาไปกินข้าวที่บ้านอีก!

คิดแล้วหญิงสาวก็ได้แต่ถอนหายใจด้วยความหนักอก อยากด่า
ตัวเองเหลือเกินว่าช่างหาเรื่องดีนัก ดูท่าทางคนพวกนี้ไม่ธรรมดาเลย อยู่คน
ละโลกกันมันก็ดีอยู่แล้ว ยังจะอุตส่าห์หาเหตุใส่หัวด้วยการเชิญมากินข้าว
ร่วมโต๊ะเสียอย่างนั้น นี่ถ้าทำอะไรไม่ถูกใจเข้าหน่อย เขามิหน่าพวกเธอยกครัว
เลยหรือ

สาวช่างจินตนาการจนลุดไปทั้งตัว ยิ่งนึกถึงสายตาดุดันยามที่เขাজ้อง
มองเธอก็พานให้กลิ่นน้ำลายไม่ลงคอ ต้องรีบวิ่งกลับบ้านไปเตรียมโต๊ะ
อาหารให้ดีที่สุด ไม่อย่างนั้นมิหวังชะตาขาดแน่นอน

“ทำไมกลับมาเร็วล่ะลูก” พรรณนรีเลิกคิ้วมองบุตรสาวที่วิ่งกลับมา
บ้านด้วยความเร็วปานจ้าวลมกรด นี่ถ้าตอนเด็กวิ่งเก่งอย่างนี้นางคงส่งเทรน
เป็นนักกรีฑาทีมชาติลงแข่งกีฬาโอลิมปิกไปแล้ว

ลูกสาวยังไม่อาจตอบแม่ได้ตอนนี้เพราะหอบหายใจแรงยิ่งกว่าหามา
หอบแดด ทำให้ผู้เป็นแม่หัวเราะเสียงลั่น

“ไ้เรา...เหน้อยละสิ”

“ขอหนูหายใจก่อนนะแม่” ลูกสาวตัวดียังชอบจนตัวโยน รู้ยั้งนี้เธอจะขยั้นไปออกกำลังกายทุกวันหลังเลิกงาน จะไม่เอาแต่นอนอ่านนิยายบนที่นอนอีกแล้ว

“ว่าอย่างไรละเรา วึ่งหนืออะไรมา”

“ผู้ชายบ้านโน้นไ้ป้ล้าหนูจะแม่” รัตนาวดีแกล้งทำหน้าตาตื่นหวังจะให้แม่ตกใจ ทว่าคนเป็นแม่กลับรู้ทัน

“แม่ว่าเขาไม่คิดอะไรตั้นๆ สั้นๆ หรอกนะหนุณา”

“โธ่แม่” ลูกสาวกล้งหัวเราะไ้ไม่ยั้งอีกต่อไป ส่วนแม่ก็ถอนหายใจอย่างปลงๆ

“อย่างเราไ้ใครเขาจะมอง”

“แต่หนูว่าหนูสวยนะ”

“มีน่าละในบ้านไม่เคยมีกระจก”

“ช่วย...หนูหุบหึ่งเองแหละ” รั้บมุกแล้วตัวดีสยตามองค้อนแม่อย่างแงงอน “ไม่ตลกนะจะแม่ ถามจริงนะ ถ้าเขาไ้ป้ล้าหนูจริงแล้วแม่จะยังหัวเราะออกหรือจ๊ะ”

“ก็เพราะแม่รู้จักนิสัยเราดีไ้ละหนุณา อย่างเราจะไม่รอให้ใครไ้ป้ล้าหรอก แม่ว่าไ้ใครทำเจ้าผู้ไ้เรา ก็สว่นกลับก่อนแล้วละ ไ้ไ้ใหม่”

“ก็จริงจ๊ะ” ลูกสาวกอดเอวมารดาแล้วซบหน้าประจบ พลงนิกไปถึงตอนเด็กๆ ที่แพพริคสอนมวยไทยและศิลปะการป้องกันตัวต่างๆ นานาให้

“แล้วอย่างไร จะบอกแม่ไ้หรือยังว่าวึ่งหนืออะไรมา”

“ลึมเลย” รัตนาวดีอุทานเสียงหลง “เขาบอกว่าจะมากินข้าวด้วยจ๊ะ”

“แล้วไปชวนเขามาทำไ้ละ”

“คือเมื่อวานตอนเดินเข้ามาในซอยนะแม่ มีเรื่องนิดหน้อย เขาช่วยไ้ไ้ไม่คิดว่าจะมาอยู่ข้างบ้าน อีกอย่างนะจะแม่ ฝรั่งทั้งโขยง เอากับข้าวไปแต่เขาก็ไม่มีข้าวกินอยู่ดีนะจ๊ะ”

“มากันกี่คน”

“สามมั้งจะ เห็นมืออยู่สามคนในบ้าน” รัตนาวดีตอบแล้วเดินวนไปรอบโต๊ะ ทำให้ดูวุ่นวายเข้าไว้ทั้งที่ไม่ได้ทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอันสักอย่าง แผนการอุ้งนกินแรงแม่นั่นเอง

“มาช่วยแม่เตรียมโต๊ะได้แล้ว”

ลูกสาวยิ้มเหย แล้วเดินไปช่วยแม่ตั้งโต๊ะอย่างไม่อาจเลี่ยงได้พลางชวนคุยไปด้วย “ไว้แม่เห็นหน้าสามคนนั้นก่อนเถอะค่ะ หล่อมาก ทำทางจะเป็นสุภาพบุรุษด้วยนะจ๊ะแม่”

“ทำไมถึงคิดว่าเขาเป็นสุภาพบุรุษล่ะลูก”

“หนูเข้าไปคนเดียวเตี้ยๆ เลยนะจ๊ะแม่ เขายังไม่ทำอะไรหนูเลย”

“นั่นอาจจะไม่ใช่เพราะเขาเป็นสุภาพบุรุษหรือกนะหนูนา แต่แม่ว่าเพราะเราน่ะมีหน้าตาเป็นอาวุธต่างหาก” นางพรรณนรียิ้มกว้างทันทีที่เห็นลูกสาวทำหน้าอเป็นจวก

“ถ้าอย่างนั้นแสดงว่าแม่ก็ไม่สวยจ๊ะ เพราะหนูนะลูกแม่ ได้แม่มาเต็มๆ”

“ແບบะเรา”

“นั่นก็ได้แม่มาจ๊ะ” รัตนาวดียิ้มทะเล้น สงครามระหว่างสองแม่ลูกคงจะดำเนินไปไม่มีที่สิ้นสุด ถ้าเสียงกริ่งจากหน้ารั้วบ้านไม่ดังขึ้น

“แม่ว่าเขามาแล้วนะ”

“เดี่ยวหนูออกไปดูเองจ๊ะ”

“เร็วๆ นะ”

หญิงสาวร่างเล็กหันมายิ้มให้แม่แล้วจึงสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะเดินออกไปเปิดประตูรับผู้ชายที่ทำให้เธอใจเต้นจนไม่เป็นจังหวะได้ทุกครั้งที่สบตากัน

๓

โรงหนังพาเพลิน

หญิงสาวร่างบางเดินตัวปลิวออกมาเปิดประตูหน้าบ้าน แล้วก็ต้อง
ขมวดคิ้วน้อยๆ เมื่อเห็นว่าอัลเบิร์ตมาเพียงคนเดียว ลูกน้องของเขาไม่ได้
ตามมาด้วยแต่อย่างใด ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อว่าผู้ติดตามร่างยักษ์ทำทางเหมือน
องค์กรพิทักษ์เจ้าชายก็ไม่ปานกลับไม่ยอมมาด้วย ทั้งที่ปกติแล้วน่าจะตาม
กันมาเป็นเงาตามตัวมิใช่หรือ

“แล้วอีกสองคนล่ะคะ” รัตนาวดีมองหา ‘สุดหล่อ’ ของเธอ แต่ก็ไม่พบ
เจอแต่จอมเผด็จการที่ตีหน้าขีริมเหมือนไม่พอใจอะไรสักอย่าง

“ผมมาแค่คนเดียว”

“แล้วสองคนนั้นเขาจะมีอะไรกินหรือคะ”

“เขามีธุระต้องทำ”

“ใช้แรงงานเกินควร” หญิงสาวขมขมเป็นภาษาไทย เพราะมั่นใจ
ว่าเขาฟังไม่รู้เรื่องแน่นอน ทว่าเมื่อเห็นชายหนุ่มขมวดคิ้ว ไปหน้าคมกายดู
ดุตันขึ้นมาก็เท่าตัว รัตนาวดีก็ชักไม่มั่นใจเสียแล้ว

“เมื่อก็คุณว่ายังไงนะรัตนาวดี”

“เปล่าค่ะ” หญิงสาวกลืนน้ำลายผิดคอ แต่ก็ยั้งตีหน้าชื่อทำไม่รู้ไม่ชี้ พลางปลอบใจตัวเองว่าหน้าตาฝรั่งจำขนาดนี้ไม่มีทางฟังภาษาไทยออกแน่นอน

“แนใจนะ”

“แนลึคะ” รัตนาวดีแสวงทำตาโตแล้วเปลี่ยนเรื่องอย่างรวดเร็ว “แล้วก็ต้องเรียกเต็มยศขนาดนั้นก็ได้คะ ฉันชื่อหนูนา”

อัลเบิร์ตไม่ตอบ เขามองสาวตรงหน้าตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ก่อนจะเดินเข้าบ้านมหาหน้าตาเฉย ไม่สนใจด้วยว่าเจ้าของบ้านจะว่าอย่างไร ทำเอาเจ้าของบ้านหน้าหลอเพราะเดาอารมณ์คนหน้าหนึ่งไม่ถูก

“อะไรของเขาวะ” รัตนาวดีได้แต่เกาศีรษะด้วยความไม่เข้าใจสักนิด เขาทำราวกับฟังเธอรู้เรื่อง ทั้งยังทำเหมือนไม่พอใจอีก

แล้วเธอไปทำอะไรให้เขาละ!

เพิ่งจะเจอกันแค่วันเดียว และเธอก็อุตส่าห์เอากับข้าวไปให้ เขาไม่มีข้าวกิน เธอก็ชวนมากินที่บ้าน แล้วเขาจะยังไม่พอใจอะไรอีก

‘โอ้เจ้าชายอสูรเรื่องมาก’ รัตนาวดีย่นจมูกใส่หลังอัลเบิร์ต และราวกับว่าเขาจะรู้ อยู่ๆ ชายหนุ่มก็หันกลับมาทำตาดูใส่จนหญิงสาวสะดุ้ง

“ไปแล้วค่ะๆ” หญิงสาวทำเสียงเล็กขณะปิดประตูรั้ว แล้วจึงรีบเดินนำเขาเข้าไปทำความรู้จักกับแม่ของเธอ

รัตนาวดีรู้สึกวับบรรยากาศบนโต๊ะอาหารไม่เคยอึมครึมเท่านี้มาก่อน นอกจากเสียงซอณัสนิมกระทบกันแล้ว ก็แทบไม่มีเสียงใครพูดอะไรเลย จนอดคิดไม่ได้ว่าที่นี่ห้องครัวหรือลานประหารกันแน่ แต่ละคนทำหน้าที่เหมือนไม่มีความสุข โดยเฉพาะอัลเบิร์ตที่ทำหน้าเหมือนยักษ์วัดแจ้ง ไม่รู้ว่าเขาคิดอะไรอยู่นักหนา คิ้วเข้มถึงได้ขมวดเป็นปม ทำหน้าเหมือนคนกำลังใกล้ตาย ทั้งที่เธอก็ไม่ได้ใส่ยาพิษให้เขากินเสียหน่อย

รัตนาวดีหันไปมองพรรณนรีก็พบว่าผู้เป็นแม่มีสีหน้าจิตใจอื่นไม่ต่างกัน ต่างคนก็ต่างไม่มีใครกล้าเอ่ยปากชวนหนุ่มมาดขมิ้นคุยเลย เพราะแค่

สเปตาคุมดูของเขา ความกล้าที่เตรียมไว้ก็หดหายไปหมดทันที

“อาหารอร่อยมากครับ” อัลเบอริโตรบซ้อนล้อมลงเป็นสัญญาณว่าเขาอิ่มแล้ว และยกมือไหว้แม่ของรัตนาวดีอย่างเก๋ๆ กังๆ และนั่นเรียกความรู้สึกเอ็นดูจากผู้อาวุโสกว่าได้มาอีกหน่อย นางพรรณนรียิ้มออก ลืมท่าทางดูต้นอันตรายของชายหนุ่มไปได้

“ไม่เป็นไรค่ะ บ้านติดกัน มีอะไรก็ช่วยเหลือกัน”

“ผมมาพักแค่ช่วงสั้นๆ เดียวก็กลับแล้ว”

“คุณเป็นหลานคุณบัวหรือคะ”

“ครับ น้าบัวเป็นน้องสาวฝาแฝดของแม่ผม ผมมาธุระที่เมืองไทยเลย แวะมาค้างที่นี่”

“แล้วจะอยู่นานไหมคะ มาทานข้าวด้วยกันก็ได้นะคะ”

“พู่นี่ผมก็กลับแล้วครับ” ดวงตาคุมดูของคนพูดไม่ได้มองที่คู่สนทนาแต่อย่างใด แม้พรรณนรีจะเป็นผู้คุมการสนทนา ทว่าอัลเบอริโตกลับมองรัตนาวดีไม่วางตา จนแม่ของหญิงสาวสังเกตเห็นได้

“เดี๋ยวฉันแบ่งข้าวกับกับข้าวไปให้เพื่อนๆ ของคุณด้วยแล้วกันนะคะ” ผู้อาวุโสกว่ากระแอม เพราะอาบน้ำร้อนมาก่อน แค่เห็นสายตาที่หนุ่มฝรั่งหน้าคมมองบุตรสาวก็ดูออกทันทีว่ามีลับลมคมในซ่อนอยู่

“ขอบคุณครับ”

“หนูนา มาช่วยแม่หน่อยสิ” มารดาสะกิดพลางทำตาดูใส่ลูกสาวที่เอาแต่จ้องหน้าประสานสายตากับชายหนุ่มจนรัตนาวดีได้สติ เธอละสายตาออกมพยักหน้ากับมารดาแล้วเดินตามเข้าไปอย่างงงๆ

“แค่ตักข้าวใส่ปิ่นโต หนูต้องช่วยแม่ด้วยหรือจ๊ะ...โอ๊ย!” พุดยังไม่ทันขาดคำดี หญิงสาวก็ต้องร้องลั่นเพราะถูกมารดาหยิกสีข้างเต็มแรง “แม่หยิกหนูทำไมอ๊ะ”

“ตอบมาตามตรงว่าเขาจีบเราหรือเปล่า”

“ใครจีบใครจะแม่”

“ก็คุณฝรั่งหน้าหล่อกับเรานะสิหนุณา”

“หนูเหรอ” รัตนาวดีชี้หน้าตัวเองพร้อมกับทำตาโตเท่าไข่ห่าน แต่ไม่นานหญิงสาวก็หัวเราะลั่นบ้าน จนมารดาปิดปากลูกสาวที่หัวเราะเหมือนคนคลั่งแทบไม่ทัน

“จะไวยวายทำไม”

“ก็ไหนแม่บอกว่าเขาไม่คิดตื้นๆ คิดลึนๆ ไงละจ๊ะ” ลูกสาวหัวเราะจนตัวอ ก่อนจะหยุดทันทีเมื่อคิดอะไรได้ “แต่ก็ไม่แน่นอนจ๊ะแม่ ในเมื่อหนูทั้งสวย...” ว่าแล้วรัตนาวดีก็โพสท่าเหมือนนางแบบปลุกใจเสือป่า ทั้งยังพล่ามเรื่องความสวยของตัวเองไม่หยุด

“ทั้งเซ็กซี่...” เรียวปากบางเผยอขึ้นเล็กน้อย “ซีเล่น...” สาวตัวแสบเลียนท่านางแบบยั่วสาวท ผลคือมารดาถลันหัวเราะไว้ไม่ไหว

“พอเถอะหนุณา แม่ไม่ไหวแล้ว”

“หนูสวยสิท่า”

“เลื่อมมากลูก”

“โธ่แม่” คนเป็นลูกค้อนใสอย่างแรงแอน แต่สุดท้ายก็หัวเราะไปด้วยกัน “หนูไม่สนใจเขาหรอกน่า”

“เขาไม่หล่อหรือไง”

“รวยไม่พอต่างหาก” ลูกสาวตัวแสบยังมีวัยสะบัดผมอย่างเย่อหยิ่งแต่ดูอย่างไรก็น่าขันมากกว่า

“ต้องรวยขนาดไหนล่ะเรา”

“ต้องหล่อแบบเดวิด เบกแคม รวยแบบเจ้าชายอังกฤษ ฉลาดเหมือนบิล เกตส์ ใจดีแบบบาทหลวง เอาใจเก่งแบบ...”

“พอเถอะหนุณา แม่ว่าหนูอยู่บนคานแบบนี้แหละเหมาะสมแล้ว”

“หนูก็ว่าอย่างนั้นแหละจ๊ะ” สองแม่ลูกหัวเราะดังไปทั่วห้องครัวเล็กๆ เพราะคิดว่าหนุ่มฝรั่งหน้าดูจะฟังภาษาไทยไม่รู้เรื่อง โดยไม่รู้ตัวเลยสักนิดว่าชายหนุ่มกำลังจ้องมองทั้งสองด้วยแวตาล้ำลึกอ่านยากเหลือประมาณ

อัลเบอริโตขอตัวกลับไปเร็วกว่าที่พรรณนารักกับรัตนาบดีคิดไว้ เพราะถ้าเขาจะจีบรัตนาบดีจริงก็น่าจะอ้อยอิ่งอยู่นานกว่านี้ แต่ก็ไม่ใช่เลย มีหน้าซำที่ยังให้ลูกน้องเอาปืนโตที่ล้างสะอาดแล้วมาคืนภายในเวลาไม่ถึงชั่วโมงด้วย

“ซัวร์เลยแม่ เขาสนใจหนูมาก” รัตนาบดีลากเสียงล้อเลียนข้อสันนิษฐานผิดๆ ของมารดา

“เขาคงเห็นท่าทางนางแมวยั่วโหระของเราเข้านะสิหนูนา”

“หนูยั่วสาวทนะแม่” รัตนาบดีแย้ง เธอหรือก็อูตสำหรับโผล่ท่าเซ็กซี่สุดชีวิต แต่มารดาก็ยังมองว่ายั่วโหระอยู่อีก

“แต่ก็ดีแล้ว ขึ้นคานก็ดี หนูจะได้อยู่กับแม่ไปนานๆ”

“หนูก็จะเกาะแม่กับพ่อกินไปนานๆ” ลูกสาวยิ้มยิงฟันแล้วมองนาฬิกาที่ข้อมือ “หนูต้องไปแล้ว นัดยายนัดกับปาล์มไว้ว่าจะดูหนังด้วยกัน เตี่ยเวียนๆ กลับนะจ๊ะแม่”

“ไปเถอะลูก ออกแต่เช้ารถจะได้ไม่ติด”

“งั้นหนูคงต้องหาจานบินบินไป...หรือไม่ก็ไปเยี่ยมพรมวิเศษของพี่อลาดิน”

“นี่ก็ทำตลกอยู่ได้ ไปไหนก็ไปไป”

“ขาดหนูวันไหนแล้วจะรู้สึก”

“รู้สึกดีใจลูก”

“โธ่แม่” รัตนาบดีหัวเราะลั่น แล้วดึงมารดาเข้ามากอดรัดแน่นจนหายใจไม่ออก

“พอแล้วหนูนา ไปเถอะ เตี่ยแม่จะทำขนมรอ”

“จ๊ะแม่” เจ้าของเสียงใสยิ้มให้มารดา ฉวยกระเป๋าสะพายมากอดไว้ แล้วโบกมือลาก่อนจะเดินออกไป

พรรณนาริรู้สึกหน่วงๆ ในหัวใจ ทั้งที่ก็ยิ้มส่งลูกก่อนไปทำงานและก่อนออกจากบ้านทุกวัน ทว่าในใจกลับเกิดความรู้สึกแปลกๆ รวากับว่าหลังจากนี้จะไม่มื่ออะไรเหมือนเดิมอีกแล้ว

รัตนาวดีเดินออกจากซอยในหมู่บ้านแล้วมาต่อรถจักรยานยนต์ที่กินเพื่อไปยังป้ายรถประจำทางที่ห่างออกไป ช่วงเช้าวันหยุดที่การจราจรไม่ติดขัดมากนักทำให้หญิงสาวเดินทางได้อย่างสบายๆ เมื่อลงจากรถประจำทางแล้วจึงมาต่อรถไฟฟ้าเดินทางสู่ห้างสรรพสินค้าใหญ่ใจกลางเมืองอันเป็นที่นัดหมายระหว่างเธอกับเพื่อนๆ แต่เมื่อมาถึงก่อน จึงตัดสินใจนั่งรออยู่หน้าห้างแล้วอ่านนิยายที่พกติดตัวมาพลางๆ

“มานานแล้วหรือหนูนานา” เสียงเข้มของผู้ชายคนหนึ่งดังขึ้นพร้อมกับที่เขากางมือใหญ่ปิดตัวหนังสือในนิยายที่หญิงสาวกำลังอ่าน

รัตนาวดียอมละสายตาทิ้งจากนิยายเล่มโปรดแล้วเงยหน้ามองผู้มาใหม่ด้วยแววตาเอาเรื่อง “เอามือออกไปเลยนะปาล์ม”

“เรามาตั้งนานแล้ว เธอก็เอาแต่อ่านนิยาย”

“พระเอกในเรื่องน่ามองกว่าเธอเยอะๆ” หญิงสาวย่นจมูกก่อนจะชักหนังสือหนีมือใหญ่ และเอาสันเล่มตีไหล่เขาเต็มแรง

“โอ๊ย!” คนถูกประทุษร้ายแสร์ร้องลั่นทั้งที่ไม่เจ็บ ยิ่งเห็นหญิงสาวย่นจมูกใส่อย่างแแงงอน เขาก็ยิ่งหัวเราะเสียงดัง

“คราวหน้าจะเอาสันตีหัว”

“ถ้าเธอเขย่งถึงนะหนูนานา”

“อย่าให้เราสูงบ้างก็แล้วกัน” รัตนาวดีค้อนขยับ ก่อนจะยอมเก็บหนังสือลงกระเป๋ายามแฮนด์เมดใบใหญ่ แล้วมองซ้ายมองขวาหาใครอีกคน “นิตยังไม่มาหรือ”

“นิตบอกว่ามาสายหน่อยนะ”

“ยายนี่สายตลอด”

“เธอกินอะไรมาหรือยัง เราหิวแล้วอ๊ะ”

“เรากินมาแล้ว”

“ถ้าอย่างนั้นไปนั่งกินเป็นเพื่อนเราหน่อย”

“ไม่” รัตนาวดีเซิดหน้าใส่

“แล้วถ้าเราเลี้ยงล่ะ”

“ไปสิ” ทำทางหยิ่งเมื่อครู่หายไปเป็นปลิดทิ้ง มีหน้าซำรตนาวดียังลุกขึ้นคล่องแขนขาแล้วพาเดินเข้าไปในห้างหน้าตาเฉย

ปราณนต์หัวเราะเบาๆ แล้วโยกศีรษะเพื่อนเล่นอย่างมันเขี้ยว เขากับรัตนาวดีเป็นเพื่อนกันตั้งแต่เรียนมัธยม พอเข้ามาหาวิทยาลัยก็ยิ่งเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกัน แต่ต่างคณะกันเท่านั้น และเมื่อสมัครงานก็ยังอุตส่าห์มาสมัครบริษัทเดียวกันอีก ทำให้สนิทกันมากจนกระทั่งเขาไปมาหาสู่ที่บ้านของรัตนาวดีได้อย่างสะดวก จนถูกคนเข้าใจผิดว่าทั้งคู่เป็นคนรักกันหลายต่อหลายครั้ง

หนุ่มสาวเดินเคียงกันไปกระทั่งไปหยุดอยู่หน้าร้านอาหารโปรดของปราณนต์ โดยไม่ต้องรอให้ชายหนุ่มเอ่ยปาก รัตนาวดีก็สั่งอาหารมามากมายจนเจ้ามือร้องเสียงหลง

“ไหนว่ากินข้าวเข้ามาแล้วไงหนูนะ”

“ก็กินได้อีกไง” สาวตัวเล็กตอบหน้าตาเฉย พลิกเมนูอาหารหน้าถัดไปแล้วก็สั่งอีกชุดใหญ่

“เราเริ่มสงสัยแล้วนะว่าแม่เธอเลี้ยงเธอไหวได้ยังไง”

“ก็ถึงพยายามผลักดันให้เราหาแฟนสักทีไงล่ะ”

คนตอบยังไม่ยอมเงยหน้าขึ้นจากเมนูอาหาร จึงไม่ทันสังเกตว่าคู่สนทนาอีมจนตาหยี ไม่ปกปิดความในใจเลยแม้แต่น้อย แต่โชคไม่ดีเลยที่ไม่ว่าจะวันนี้ เมื่อวาน เมื่อเดือนที่แล้ว หนึ่งปีก่อน หรือจะเป็นสิบปีที่แล้วก็ตาม รัตนาวดีก็ไม่เคยมองเห็นเลยแม้แต่ครั้งเดียว ถึงกระนั้นปราณนต์ก็ยังยิ้มให้รัตนาวดีแบบนี้เสมอ

“ถ้าอย่างนั้นเราเลี้ยง เอาไหม”

“พาเรามาเลี้ยงทุกมื้อแบบนี้ไหวไหมล่ะ” รัตนาวดีเงยหน้าขึ้นมองแววตาแพรวพราวของเพื่อนสนิท ในเมื่อฝ่ายนั้นเล่นหมุกมา จะไม่ตบมุกรับเสียน้อยก็กระไรอยู่

“ไหวอยู่แล้ว ยกเงินเดือนให้หมดเลยแฮ้”

“ขอคิดดูก่อน จงๆ อย่างเธอนะเราไม่มองหрокนะ” แล้วหญิงสาวก็หัวเราะ เมื่อเห็นสีหน้าจืดเจื่อนของเพื่อนจึงเอื้อมมือไปตบไหล่หนาเบาๆ “ไว้เงินเดือนเดือนละแสนค่อยมาบอกเรานะ”

“ยายงก!” ปรานณฑ์ส่ายหน้าระอาความงกของเพื่อน ซึ่งไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปีก็ไม่มิลดน้อยถอยลงไป ยิ่งโตยิ่งทบเท่าทวีคูณ เห็นอะไรดีเป็นเงินเป็นทองไปเสียหมด

ทั้งสองนั่งคุยเรื่องงานในสัปดาห์ที่ผ่านมาและกินอาหารกันไปเรื่อยๆ จนอิ่มแปล้ และปรานณฑ์ก็ควักกระเป๋าเลี้ยงเพื่อนจอมงกตามที่สัญญาไว้ จากนั้นจึงพากันเดินขึ้นไปชั้นโรงพยาบาลยন্ত্র เพื่อสมทบกับเพื่อนอีกคน ตามที่นัดกันไว้ แต่ก็ยังไม่เห็นแม่วีแวว

“ยายนิตจะเบี้ยวหรือเปล่าเนี่ย” รัตนาวดีหยิบโทรศัพท์ขึ้นกำลังจะกดโทร. ตามเพื่อนสาวอีกคน แล้วก็ต้องขมวดคิ้วเมื่อเห็นว่าฝ่ายนั้นส่งข้อความมาดักไว้ก่อน

“มีอะไรหรือเปล่าหนุณา”

“ยายนิตเบี้ยวอีกแล้ว ตื่นสายเลยไม่มา”

“ว่าแล้วเซียว” ปรานณฑ์หัวเราะทึๆ “ดีนะที่ไม่จองตัวไว้ก่อน”

“วันจันทร์เราจะฉีกอกยายนิต”

“อย่าโมโหเลยน้า เราไปดูหนังกันเถอะ”

“เธอรออยู่นี้แหละ เราไปซื้อตัวเอง”

“ไม่ให้เราเลี้ยงแล้วหรือหนุณา” ชายหนุ่มแซวสาวจอมงกที่ปกติกว่าเจียดเงินออกจากกระเป๋าเงินสีแดงสดของเธอได้นี้ยากแสนยาก

รัตนาวดีไม่ตอบ แต่ยกคิ้วกวนๆ ก่อนจะ ‘ฉก’ กระเป๋าสตางค์จากเพื่อนสนิทแล้วเดินไปต่อแถวทันที

จากที่จะดูภาพยนตร์แอนิเมชันเรื่องดังตามทีนัดกันไว้ แต่เมื่อคน
อยากดูนักหนาเบียดนัด ปรารถนากับรัตนาวดีจึงเปลี่ยนเป็นดูภาพยนตร์
เอกชันสุดมันแทน แต่...

เมื่อหนังท้องตึง หนังตาก็หย่อนเป็นธรรมดา และคนหลังงายอย่าง
รัตนาวดีก็เคลิ้มหลับไปตั้งแต่ภาพยนตร์ฉายได้แค่กลางเรื่อง!

ชายหนุ่มหันไปมองหญิงสาวที่สัปหงกกลางโรงภาพยนตร์ที่มีระบบ
เสียงกระหึ่มด้วยสายตาอ่อนโยน เขาชินเสียแล้วกับนิสัยกินอิมมิต้องนอน
หลับของรัตนาวดี จึงจับศีรษะของคนสัปหงกจนจะหัวทิ่มให้มาอิงบ่าของเขา
แทน โดยไม่รู้เลยสักนิดว่ามีสายตาของใครจ้องอยู่บ้าง

“คุณั้นชาน่ารักดีนะคะ” อีวาเจลินหันไปยิ้มกับอัลเบอร์โตที่ถูกเธอลาก
เข้าโรงภาพยนตร์ได้เป็นครั้งแรกในรอบสิบปีของชายหนุ่ม

ชายหนุ่มไม่ตอบ เอาแต่เง่งหน้าบึ้ง

อัลเบอร์โตไม่มีอารมณ์สุนทรีย์สักนิด เพราะไม่อยากดูอะไรทั้งสิ้น
ชายหนุ่มแค่ตั้งใจออกมาซื้อตุ๊กตาของฝากให้ลูกสาวเพราะได้ยिनรัตนาวดี
พูดชื่อห้างสรรพสินค้าแห่งนี้ แต่พออีวาเจลินรู้ก็เลยขอมาด้วย เธออยากมา
ออกเดทเหมือนคู่เดททั่วไปบ้าง เพราะเมื่อมาอยู่ที่นี้ก็ไม่จำเป็นต้องหนี
พวกปาปารัสซี้อย่างตอนอยู่ที่บ้านเกิดตัวเอง ซึ่งเจ้าพ่อหนุ่มก็ยอมตามใจ
สาวคู่ควงเป็นครั้งแรก แล้วก็ต้องมาเจอภาพที่กวนอารมณ์ผ่อนคลาย
ของเขาให้ชุนมัวขึ้น

ทั้งภาพคมชัดและระบบเสียงดังกระหึ่มของภาพยนตร์เอกชันช็อก
โลกไม่มีผลกับอัลเบอร์โตเลยสักนิด ชายหนุ่มยังนั่งนิ่งเหมือนรูปสลัก
ดวงตาคมกริบเพ่งมองฝ่าความมืดไปยังร่างเล็กบางของผู้หญิงคนหนึ่งที่หลับ
ซบลงบนบ่ากว้างของผู้ชายที่นั่งติดกัน ดูเหมือนคูรักรักรักกันมากก็ไม่ปาน

สมองอันชาญฉลาดนึกย้อนไปถึงประวัติของสาวเจ้าที่ถูกน้องหามา
ให้ และเท่าที่รู้...รัตนาวดียังโสด โสดสนิทและยังไม่เคยมีแฟนเป็นตัว

เป็นต้นเลยด้วยซ้ำ แล้วผู้ชายคนนี้เป็นใคร...

หนุ่มมาดขริ่มจำต้องเก็บความสงสัยนี้ไปจนกระทั่งภาพยนตร์จบ เขา
ลุกตามรีตนาวดีและผู้ชายคนนั้นออกมาทันทีจนอิวาเจลินเดินตามไม่ทัน

“จะรีบไปไหนคะอัล แล้วดินเนอร์ของเราล่ะ”

“ขอโทษที่ครับอิวา ผมมีธุระ”

“แต่พรุ่งนี้คุณก็กลับแล้วนี่คะ อยู่ทานด้วยกันก่อนสิ”

“ขอโทษที่...ไว้กลับไปผมจะพาคุณไปดินเนอร์ชดเชยให้หะครับอิวา”

“ก็ได้ค่ะ” หญิงสาวรับคำเสียงอ่อย เพราะรู้ว่าว่าคนอย่าง อัลเบอร์โต
อะลอนโซ คำไหนต้องเป็นคำนั้น เขาไม่ผ่อนปรนกับเรื่องใดอยู่แล้ว ถ้าลง
เขาบอกว่าไม่...จะไปซู้ซ้อย่างไรก็เสียเวลาเปล่า

“ผมไปดูของฝากอย่างอื่นให้ลูกก่อน”

“ถ้าอย่างนั้นเราแยกกันก็ได้ค่ะ เจอกันที่มาดริตนะคะที่รัก” หญิงสาว
สุดสวยจูบลาเขาเบาๆ เพราะเธอเองก็มีงานต่อและไม่มีเวลาไปส่งเขาที่
สนามบินแน่นอน

“ครับ” ชายหนุ่มมาดขริ่มรับคำด้วยเสียงสุภาพ สีหน้ายังเย็นชา
เช่นเดิม แต่ก็ยื่นแขนไปให้หญิงสาวผู้สูงศักดิ์คล้องอย่างที่เคยเป็นประจำ
ทำให้อิวาเจลินกลับหัวเราะไม่อยู่

“คุณทำให้ดูมีชีวิตชีวาบ้างไม่ได้หรือไงคะ”

“แต่ผมก็ไม่ได้ฝืนใจนี่”

“ค่ะ” อิวาเจลินยังไม่หยุดหัวเราะ “ฉันว่าฉันแยกตัวไปดีกว่า คุณก็
ไปทำธุระเถอะคะ ฉันจะอยู่เที่ยวต่อ นานแล้วที่ไม่ได้มีอิสระแบบนี้”

“เดี๋ยวผมให้มาร์ตินกับคริสตอฟอยู่ด้วย”

“ไม่ต้องหรอกค่ะ ไม่มีอะไรหรอก อยู่ไกลคนละซีกโลกขนาดนี้ไม่มี
เรื่องร้ายอะไรแน่ สองคนนั้นคงเบียดตามผู้หญิงเต็มที...ฉันไปนะคะ” พุด
พลางโบกมือให้แล้วเดินแยกออกไปอย่างมีมาด ไม่ทิ้งเชื้อสายลูกสาว
เจ้าหญิงแห่งโมนาโก ที่แม้ว่าเจ้าหญิงนาตาชา มารดาของอิวาเจลินจะลาออก

จากฐานันดรศักดิ์มาใช้ชีวิตแบบคนธรรมดาแล้ว แต่ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่อาจ
 ปล่อยให้ตบตีสูงส่งได้เลย

หนุ่มหล่อเจ้าพ่อวงการประติษฐ์และค้าขายอาวุธสงคราม กับสาวทั้ง
 สวยทั้งเก่งเชื้อสายเจ้าหญิงจากวงการอัญมณีและแฟชั่น ไม่มีคู่ไหนจะเหมาะ
 สมกันเท่านี้อีกแล้ว

อัลเบอร์โตสายหน้าเบาๆ ขณะมองตามสาวร่างเพียวระหงที่เดินไป
 จนลับสายตา จากนั้นจึงหันกลับมาหาลูกน้องทั้งสี่ที่ยืนคุมเชิงอยู่ไม่ห่าง

“เปลี่ยนแผน...เราจะกลับคืนนี้”

“เอาอย่างนั้นหรือครับคุณอัล” โตโลธี้ถามเสียงเข้ม

“หูตึงหรือไงวะ” คริสตอพยี้มทะเล้น เล่นไม่รู้เวลาจนถูกหัวหน้า
 บอดี้การ์ดมาตโหดถลึงตาใส่ เขาจึงรีบหุบปากฉับทันที

“ไปหาตุ๊กตาไทยๆ ให้เบลล่าด้วย เราจะกลับคืนนี้”

“ครับคุณอัล” มือขวาอย่างโตโลธี้ค้อมศีรษะรับคำสั่งอย่างเคยชิน

“เรื่องของรัตนาวดี จัดการให้เร็วที่สุด”

“ครับคุณอัล” โตโลธี้จำต้องรับคำแทนลูกน้องบอดี้การ์ดที่เอาแต่เล่น
 ไม่เลิก เพราะทุกคำสั่งของเจ้านายถือเป็นประกาศิต แม้จะสงสัยอย่างไรก็
 ห้ามถามและต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ไม่อย่างนั้นอาจจะโดนเจ้านาย
 ระเบิดอารมณ์ใส่ได้ และลูกน้องทุกคนก็รู้ดีแก่ใจว่าเวลาคนเย็นชาอย่าง
 อัลเบอร์โตโมโหร้ายขึ้นมาแล้วจะเป็นอย่างไร ต่อให้พ่อแม่ของอัลเบอร์โตเอง
 ยังเอาไม่อยู่ ดังนั้นพวกเขาจะไม่เสียงเด็ดขาด และต้องทำตามคำสั่ง
 ให้เรียบร้อยที่สุดด้วยเช่นกัน

เกมเปลี่ยนชีวิต

วันหยุดผ่านไปอย่างเซื่องช้าเหลือเกินในความคิดของรัตนาวดี ตั้งแต่วันที่ชวน ‘เขาคอนันต์’ มากินข้าวที่บ้าน ทว่าเมื่อกลับมาที่พบว่าบ้านหลังใหญ่ที่อยู่ติดกันนั้นว่างเปล่า ไร้เงาของผู้คนอยู่อาศัย จนกระทั่งมารดาบอกว่าเขาไปแล้ว พร้อมกับฝากขอบคุณที่เธอเลี้ยงข้าวเขานั้นด้วย

หญิงสาวไม่เข้าใจเลยว่าทำไมต้องใจหาย ก็แค่คนที่เจอกันแค่สองสามวัน กินข้าวด้วยกันแค่มือเดียว ทำไมต้องอาลัยอาวรณ์ รู้สึกว่าเขากลับเร็วเกินไป ยังไม่ทันคุยกันมากกว่านี้เลย

แต่เธอจะคุยอะไรกับเขาละ...

รัตนาวดีส่ายหน้าเบาๆ นึกขึ้นตัวเองไม่น้อยที่อยู่ๆ ก็ฟุ้งซ่าน สงสัยโรคแพ้นคนหล่อจะกำเริบ เห็นอะไรก็นึกถึงเขาไปหมด แม้กระทั่งตอนนี้ที่กำลังนั่งทำเล็บอย่างชะมัดกึ่งเข้มข้น ทว่าเอาเข้าจริงเธอกลับเห็นใบหน้าหล่อเหลาแต่เย็นชาของอัลเบิร์ตโตอยู่ในห้วงคำนึงตลอดเวลา

“ยายแวน!”

เสียงเรียกที่ตั้งจากข้างตัวทำให้รัตนาวดีสะดุ้ง หันไปก็พบว่า สาวร่าง

เล็กน้อยนี่ตากลมโตะเป็นประกายสุกใสกำลังมองเธอผ่านเลนส์แว่นตากรอบหนาเหมือนฝาแฝดกันไม่มีผิด

“ตาเถรตกกระโธ่น!” สาวตัวเล็กสะดุ้งจนตัวลอย ทว่าเมื่อหันไปเห็นว่าเป็นใครจึงถอนหายใจด้วยความโล่งอก ดีที่ไม่ใช่หัวหน้างาน ถ้าเห็นเธอเหม่อลอยเวลางานนี่โดนแฉ่งแน่นอน “ตกใจหมดเลย”

“เธอเหม่อนะยายแวน”

“คิดอะไรเพลีนๆ นะ”

“ดีที่ไม่ผสมสารผิด” สาวแวนผู้เปรียบดังฝาแฝดของรัตนาวดีวางกระเป่าลงในตู้ภายในห้องทำงาน หยิบเสื้อกาวน์ตัวยาวและถุงมือยางมาสวมก่อนจะสาวเท้าเร็วๆ กลับมาหาเพื่อนที่นั่งก้มหน้าก้มตาทำเล็บตามลำพัง

“งานทำประจำเป็นรูทีนแบบนี้ ทำผิดก็โดนด่าสิ”

“ก็เธอใจลอยนี่ ปกติไม่เห็นใจลอย บิ่งหนุ่มข้างบ้านลิทา”

“ใครรายงานเธอล่ะยายนิต” รัตนาวดีเงยหน้าขึ้นมองปาณิสราหรือนิต เพื่อนสาวตัวเล็กที่นิตสมชื่อ

“เมื่อเช้าโทร. เข้าบ้านเธอแล้วน้ำรีบอกนะสิ”

“แม่อีกเพื่อไปเรื่อยนะ ฉันทื่นยานะจะบิ่งใครได้ นอกจากพี่กัปตันอเมริกาของฉัน” คนถูกชักยักปากแข็ง เพราะมั่นใจว่าตัวเองไม่ได้คิดอะไรกับหนุ่มหน้าดุคนนั้นเสียหน่อย คนที่เธออาลัยอาวรณ์นี่คือคนขับรถสุดหล่อของเขาต่างหาก

“จะคอยดู ว่าแต่น้ำรีบอกว่าเดี๋ยวนี้แถวบ้านเธอไม่มีวินมอเตอร์ไซด์แล้วหรือ”

“ใช่ ฉันทึ่งงอยู่ว่าหายไปไหนกันหมด นี่ต้องเดินขาลากตลอดเวลาที่เข้าออกบ้านเลยนะ แถมรู้สึกเหมือนมีคนเดินตามด้วย”

“ทำไม่ล่ะ”

“แล้วฉันจะรู้ไหมล่ะยะ”

“น้ำรีบอกว่าเธอเคยจะโดนทำร้าย แต่หนุ่มข้างบ้านช่วยไว้ไม่ใช่หรือ

ท่าทางเป็นคนรวย มีบอดีการ์ดด้วย บางทีเขาอาจจะบึ้งตึงจริงๆ เลยบอกให้คนคอยดูแลเธอก็ได้นะ”

“จะบ้าอะไร!” รัตนาวดีอยากจะทำตายกับความคิดของเพื่อน ที่หนักกว่านั้นคือปวดหัวกับแม่ของตัวเองที่เอาเรื่องของเธอไปขายเสียหมด เชื่อแล้วว่าคุณนายพรณนรีเก็บอะไรไว้ไม่อยู่จริงๆ ทั้งยังจินตนาการบรรเจิดอีกด้วย

แต่ขอโทษเถอะคุณนายแม่เจ้าขา...นี่ชีวิตจริงนะ ไม่ใช่ละครหลังข่าว! หญิงสาวถึงกับกุมขมับเพราะกลัดกลุ้มกับสายตาล้อเลียนของปาณิสรา ไม่คิดเลยว่าแม่เอาไปเมาท์ลับหลังกับเพื่อนแบบนี้

“เธอยังไม่ได้เอาฉันไปเมาท์ต่อที่ไหนซะใหม่ยนิค”

“ยัง”

“ดีแล้วละ” รัตนาวดีถอนหายใจโล่งอก แล้วก็หันหน้าก้มตาเตรียมจะทำเล็บต่อ ทว่า...

“ยังไม่ได้บอกแค่เจ้าของบริษัทเท่านั้นละ”

“ยายบ้าเอ๊ย!” เธอไม่เคยอยากกระโดดกอดหัวเพื่อนเท่านี้มาก่อนเลยจริงๆ ถ้าทำได้เธอจะฆ่าหมกห้องเล็บนี้ละ!

หมดกันชื่อเสียงที่สะสมไว้นานปี...

ฉายาคุณบ้าแวนไม่ใช้ได้มาเพราะโชคช่วย แต่เพราะเธออุตสาหะตั้งใจทำงาน วางตัวเหมาะสม เป็นตัวอย่างที่ดีต่อสังคม ประมาทว่าอีกไม่กี่ปีอาจจะได้ขึ้นเป็นเจ้าของมูลนิธิเด็กและสตรีแท้ๆ แต่สุดท้ายก็ต้องโดนล้อเลียนว่าเพื่อหาผู้ชายจนได้

“จะเครียดทำไม เรื่องจริงทั้งนั้น” ปาณิสราทำตาใสแล้วยกไหล่เบาๆ “เวลาเธออ่านนิยายเธอยังกรี๊ดพระเอกในเรื่อง ใครก็เป็น ไม่ต้องกลัวว่าจะเสียภาพลักษณ์หรอกน่า”

“ให้ฉันเอาเธอไปเมาท์บ้างใหม่ละยนิค”

“เธอจะเมาท์อะไรฉันนะ”

“เรื่องที่เธอแอบชอบนาย...”

“หยุดเลยนะ!” สาวร่างเล็กรีบยื่นมือมาปิดปากเพื่อนสนิททันที ทั้งยังซิงตาดูใส่ “ถ้าเธอพูด ฉันจะไปใส่สตีไซว่าเธอจะไปอ่อยเขาถึงบ้านเลย”

“โห” รัตนาวดีอุทานแล้วหัวเราะเบาๆ เพราะรู้ว่าเพื่อนซู่ไปอย่างนั้นเอง นี่ไม่ใช่นิสัยที่แท้จริงของปาณิสราแต่อย่างใด “น่าคบมากเพื่อนฉันเลิกคบเสียเลยดีไหม”

“คืนเงินที่ยืมไปก่อนค่อยเลิกคบ”

“ยายงก”

“ไม่ได้ครึ่งของเธอหรอกยายแวน” สองสาวเถียงกันไปเถียงกันมา แล้วก็หยุดมองตากัน ก่อนจะหัวเราะออกมาอย่างพร้อมเพรียง

ทั้งคู่คบกันมาตั้งแต่สมัยเรียนจึงสนิทกันมากจนรู้ตัวได้ใส่ฟุงกันหมดแล้ว มีบ้างที่ชอบเล่นกันแรงๆ ทว่าทั้งสองก็รู้ว่าอีกฝ่ายไม่มีเจตนาร้ายใดๆ เลย

“แยกกันไปทำงานเถอะ ก่อนหัวหน้าจะมาแล้วเราสองคนจะโดนสวด”

“ได้สิ ว่าแต่เธอยังไม่ได้เอาเรื่องฉันไปเมาท์ให้หัวหน้าฟังใช่ไหม”

“ฉันล้อเล่นยะ...เจ้านายยังไม่มาแล้วฉันจะเมาท์ได้ยังไงล่ะยะ”

“โล่งอกไปที่นั่นแยกกันตรงนี้ เจอกันมือเที่ยงนะนิค”

“โอเคเลยหนูนะ” สองสาวแปะมือกันแล้วยิ้มยิงฟันให้อีกฝ่าย ก่อนจะแยกย้ายไปทำงานในแผนกของตัวเอง ปาณิสราทำเล็บชิวเคมี ส่วนรัตนาวดีประจำอยู่ที่ห้องเล็บเคมีวิเคราะห์ที่อยู่ห้องติดกัน

เข้มนาฬิกาอย่างหมุนไปอย่างเชื่องช้า กว่าจะหมดเวลางานในแต่ละวันไปได้ช่างทรมาณเหลือเกิน ระหว่างที่หญิงสาวกำลังนั่งท้าวอยู่หน้าเครื่อง HPLC^๑ อยู่ๆ เสียงเคาะประตูก็รัวอย่างไร้ซึ่งมารยาทก็ดังขึ้น หญิงสาวร่าง

---

^๑ High Performance Liquid Chromatography, HPLC เป็นเครื่องมือที่ใช้สำหรับแยกสารที่สนใจ ซึ่งละลายอยู่ในสารละลายผสม

เล็กบางสวมชุดกาวนั้ตัวยาวสะดุ้งและตื่นเต็มตา เธอรีบล้างมือแล้วเดินไปเปิดประตู

“มีอะไรหรือเปล่านิด” รัตนาวดีถามพลางอ้าปากหาอึกรอบ จนปาณิสราสายหน้าซ้ำๆ

“หัวหน้าเรียกเธอนะหนูนา”

“มีอะไรหรือเปล่า งานยังไม่เสร็จเลย”

“ฉันไม่รู้หรอก เธอต้องเข้าไปในห้องหัวหน้าแล้วถามเอาเอง” ปาณิสรายังยืนกรานคำเดิม จนรัตนาวดีเองก็จนปัญญา จึงจำต้องเดินตรงไปที่ห้องหัวหน้างานอย่างเสียไม่ได้

ใครๆ ก็บอกว่าแผนกเคมีที่รัตนาวดีทำงานมีแต่พวกสาวเต่าล้านปี สองสาวถูกตั้งฉายาว่าบ้าแวนบีหนึ่งกับบ้าแวนบีสอง เลียนแบบการ์ตูนกล้วยหอมจอมซนที่ตั้งในหมู่เด็กๆ เมื่อหลายปีก่อน สาเหตุก็เพราะทั้งสองเป็นสาวร่างเล็กเหมือนกัน ตัวผอมๆ หัวโตๆ ไม่แต่งหน้ามาทำงาน ชมวดผมเป็นทรงชาลาเปายุงๆ มาทุกวัน สวมแว่นตากรอบหนาขนาดใหญ่เหมือนกันราวกับฝาแฝด เป็นที่สยดสยองของเพื่อนร่วมงานจนไม่มีใครอยากเข้ามาดูหน้าสาวในแผนกนี้เลย

ดีเอ็นเท็กซ์ (DNText) คือชื่อสถานที่ทำงานของรัตนาวดี ที่นี่เป็นสถาบันวิจัยแบบครบวงจร ทั้งทางเภสัชกรรม พันธุกรรม และวิศวกรรม รัตนาวดีทำงานที่นี่ได้เพียงหนึ่งปีเท่านั้น แต่วันนี้ถูกหัวหน้างานเรียกไปแบบไม่มีเหตุผล ทำเอาสาวเจ้าเสียวสันหลังวาบ แต่ก็ต้องทำใจกล้า เธอสูดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วเคาะประตูห้องอยู่สองสามครั้งก็ได้ยินเสียงอนุญาต

“เข้ามาสิหนูนา”

หญิงสาวเดินตัวลีบเข้าไปยืนเจียมเจียมอยู่หน้าโต๊ะทำงานของหัวหน้า ซึ่งเป็นหญิงวัยกลางคนหน้าดูเหมือนครุระเบียบ ดวงตาจืดมดมองลอดแว่น พระจันทร์ครึ่งดวงกรอบทอง ก่อนจะยื่นซองสีขาวมาให้!

เธอจะถูกไล่ออกหรือ...ไม่ล่ะ!

“หนูยังไม่อยากถูกไล่ออกนะคะหัวหน้า พ่อหนูก็แก่ แม่ก็ป่วย ต้นไม้ก็จะตาย หมาก็ไม่สบาย แมวก็...”

“อ่านเสียก่อนค่อยไว้วางใจ” คุณป้ารูปร่างท่าทางเหมือนคางคกแก่ๆ ถอนหายใจพลางส่ายหน้าอย่างปลงตกกับความไม่ได้เรื่องได้ราวของลูกน้อง รัตน์ชาติยิ้มแหยๆ รับซองเอกสารมาเปิดดูแล้วก็ต้องแปลกใจนิดๆ ที่เห็นว่าข้างในเป็นภาษาอังกฤษล้วน อ่านได้ใจความว่า บริษัทยักษ์ใหญ่ด้านอาวุธอย่างพรานซิสโก อินดัสตรีส์ต้องการตัวเธอไปทำงาน ที่สำคัญคือเงินเดือนมากกว่าที่ ดีเอ็นเท็กซ์ ถึงห้าเท่า

เงินเดือนมากกว่าเดิมห้าเท่า!

นักเคมีวิเคราะห์สาวตาโตราวกับไข่ห่าน สมองคำนวณเม็ดเงินที่จะได้แต่ละปีทันที ถ้าทำงานในอัตราเงินเดือนขนาดนี้ รับรองว่าไม่เกินหนึ่งปี เธอผ่อนหนี้บ้านรวมทั้งที่ดินของแม่ที่เชียงใหม่หมดแน่

“สนใจละสิ”

“หัวหน้าว่าหนูสมควรไปหรือเปล่านั้น” สาวจอมงกรีบปรับสีหน้าอย่างรวดเร็ว ต่อให้เป็นคนงกเงินแค่ไหน แต่เธอก็มีมารยาทมากพอที่จะไม่แสดงออกต่อหน้าผู้หลักผู้ใหญ่ที่เอ็นดูเธอมาตลอด

“ฉันว่าเธอน่าจะไปนะ มันเป็นโอกาส ในสัญญาบอกว่าหนึ่งปี ถ้าไม่โอเคจะกลับมาก็ได้”

“ถ้าไม่โอเค หัวหน้าจะรับหนูกลับเข้ามาทำงานใหม่คะ”

“เธอนี่โลภนะ”

คำดูของหัวหน้างานทำเอาหญิงสาวหน้าม่อย แล้วก้มหน้าก้มตาอ่านเอกสารใหม่อีกครั้ง จึงพบว่าเป็นการขอตัวเธอไปทำงานที่พรานซิสโก อินดัสตรีส์ก่อนในช่วงเวลาหนึ่ง หากรัตน์ชาติตอบตกลงก็จะมีกรจ่ายค่าชดเชยให้ ดีเอ็นเท็กซ์ด้วย

“ทำเหมือนสัญญาซื้อขายนักฟุตบอลเลยนะคะ”

“เธอเคยเป็นนักฟุตบอลหรือไง”

“หมายถึงพ่อชอบคุณนะค่ะ” รัตนาเวตียิ้มเหย

“ฉันจะไม่บังคับหรือว่าบีบบังคับเธอหรือกะหนุณา ให้ไปตัดสินใจเอาเอง ว่าอยากลองไปทำงานที่นั่นดูไหม อย่างไรก็ตามที่นี่ก็ไม่ได้มีส่วนได้ส่วนเสีย อยู่แล้ว เพราะเราเองก็ยังคงเคยใจงานกับฟรานซิสโก อินดัสตรีส์ แล้วที่นั่นก็ เคยขอพนักงานไปเรียนรู้งาน หรือว่าไปทำงานหลายครั้งเหมือนกัน”

“บริษัทผลิตอาวุธสงครามอย่างนั้นมาใช้บริการดีเอ็นเท็กซ์ของเราหรือ ค่ะ...มันใช่หรือ”

“อย่างน้อยก็เรื่องเครื่องกลและเชื้อเพลิง เรามีแผนกฟิสิกส์กลศาสตร์ ด้วย แล้วก็แผนกเครื่องมือแพทย์ จำได้ใช่ไหม”

คนถูกถามทำหน้าที่เหลอหลา บ่งบอกว่าเธอไม่ได้จำอะไรเลย นอกจาก งานและแผนกงานของตัวเอง จนหัวหน้าได้แต่กุมขมับกับกลัดกลุ้ม ไม่รู้จะทำ อย่างไรกับลูกน้องคนนี่ดี

“ไปเถอะ กลับไปตัดสินใจ แล้วพรงี้มาบอกฉันด้วย”

“จ้ไปค่ะ”

“อ้าว!” คราวนี้เป็นหัวหน้าบ้างที่หน้าเหลอ มองหญิงสาวรุ่นลูกด้วย แวตาตระหนก บทว่าจะตัดสินใจได้ก็เร็วจนเกินพอดี ไม่คิดจะปรึกษาใคร เลยหรืออย่างไร

“คือหนูก็อยากลองไปทำงานที่อื่นบ้าง แล้วอย่างฟรานซิสโก อินดัส-ตรีส์ก็เชื่อว่าจะไปทำงานได้ง่ายๆ นี่ค่ะ”

“กลับไปคิดให้ดีๆ ก่อนหนุณา ฉันไม่อยากจะให้เห็นแก่เงินจน หน้ามีดนะ”

“ทางนั้นเขาให้เวลาคิดนานแค่ไหนคะ”

“เขาให้เวลาเธอเยอะเลยละหนุณา” หัวหน้างานหน้าตุ่งสรอยยิ้มพิฆาต มาให้ลูกน้องคนโปรด พร้อมทั้งกล่าวถ้อยคำที่ซอกคนฟังเป็นที่สุด “ถ้าเธอ ตกลง เขาให้เวลาเธอแค่สิ้นเดือนนี้ และเธอมีเวลาเคลียร์งานและจัดการ เรื่องวิชาแค่หนึ่งเดือนเท่านั้น!”

ดวงตากลมโตเบิกกว้างหนักกว่าเก่า สาวเจ้าผลุนผลันออกจากห้องไปอย่างรวดเร็ว จนแม้แต่หัวหน้าแผนกเคมีก็ยังเรียกไว้ไม่ทัน

รัตนาวดีเปิดประตูล้วยะเข้ามาจนปาณิสราที่กำลังผสมสารเคมีอยู่ถึงกับสะดุ้ง แล้วหันมามองเพื่อนร่วมงานด้วยแวตาทระหนก

“ยายแวนน์!”

“เราเอง”

“แล้วทำไมพรวดพราดเข้ามาแบบนี้ ตกใจหมดเลย” เจ้าของฉายา ‘ป้าแวนน์ปีสอง’ โคลงคิระชะไปมา แล้วก้มหน้าก้มตาทำงานต่อ

“ไม่อยากรู้หรือว่าหัวหน้าเรียกเราไปทำไม” รัตนาวดีถาม

“ไม่อยากรถามหรอก เพราะเดี๋ยวเธอก็ต้องเล่า”

“ขอใจนะนิด” เจ้าของเสียงหวานประชดเพื่อนที่เชือดนึ้มๆ ด้วยการหาว่าเธอปากไม่มีหูรอด หยุดพุดไม่ได้

“ก็จริงนี่ ยังไงเธอก็ต้องเล่าอยู่แล้ว”

“โอเค...ฉันมันพวกเก็บอะไรไว้ไม่ค่อยได้ ถ้าอย่างนั้นฟังดีๆ นะนิด”

คนพุดแสรังทอดเสียง

ปาณิสราฐนึล้วยปากไม่มีหูรอดของเธอก็จริง แต่เธอก็รู้จักนึล้วยชอบยุ่งเรื่องชาวบ้านของเพื่อนเช่นกัน

“อะไรละหนูนา ก็พุดมาเสียทีสิ”

“มีคนขอตัวฉันไปทำงานด้วยแหละ”

“ก็ไม่น่าแปลกนี่” นึไม่ใช้ครั้งแรกที่มีคนมาขอตัวรัตนาวดีไปทำงานด้วย เพียงแต่เจ้าตัวไม่ตอบตกลงไปก็เท่านั้นเอง

ท่าทางไม่ยินดียินร้ายเลยของเพื่อนสาวทำเอารัตนาวดีค้อนขยับ เธอทำแก้มปองแล้วจิ้มเอวเพื่อนแรงๆ “สนใจฉันหน่อยสิ”

“อย่าจี้เอวสิหนูนา ฉันถือสารเคมีอยู่เนี่ยเห็นไหม เดียวก็หกหมดพอดี” ปาณิสราดู “ว่ามาสิ อยากรอดอะไรว่ามาเลย”

“ฟรานซิสโก อินดัสตริสส์” ชื่อมันทำให้คนฟังเงยหน้าขึ้นมาทันที

อย่างคาดไม่ถึง

“พูดจริงหรือ”

“โกหกแล้วจะได้อะไรละยะ”

“เขาผลิตอาวุธสงครามไม่ใช่หรือ”

“แต่เขาก็มีแผนกวิจัยนี่”

“แล้วเธอจะไปไหนหนุณา”

“ยังไม่รู้เลย” รัตนาวดีเป่าลมหายใจออกจากปากจนแก้มปอง เธอไม่ได้อยากไปไหนเลยเพราะเป็นห่วงแม่ แต่ถ้าไปก็คือโอกาส แถมเงินเดือนเยอะขนาดนั้น กลับมาตั้งตัวเป็นเศรษฐินีได้เลย ทั้งยังปลดหนี้ได้หมดด้วย

“เธอน่าจะไปนะ”

“แต่มันไกลนะ ฉันเคยไปต่างประเทศคนเดียวที่ไหน” เคยไปเยี่ยมครอบครัวของพ่อเลี้ยงที่อังกฤษปีละครั้ง แต่นั่นก็ไปกับพ่อเลี้ยงและแม่ตลอด ไม่เคยต้องไปด้วยตัวเองสักครั้ง...ไม่นับตอนอายุสิบสามที่ไปอังกฤษคนเดียว แต่ตอนนั้นคุณอาน้องสาวพ่อเลี้ยงก็มารับไปเที่ยวต่ออยู่ดี สรุปคือไม่เคยไปไหนไกลๆ คนเดียวนั่นละ

“ไปทำงานนี่ ถ้าไม่โอเคก็กลับมาได้ไม่ใช่หรือ ปีเดียวเอง ไวจะตาย”

“ขอคุยกับแม่ก่อนแล้วกัน ว่าแต่เธอเถอะนิด ถ้าฉันไปแล้วเธอจะไม่เหงาหรือ”

“ม่าย” ปาณิสราลากเสียง “ถึงผู้หญิงแปลกๆ อย่างเธอจะหายากก็จริง แต่ถ้าเธอไป เดียวก็ได้คนใหม่มา”

“เธอนิด” เป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เด็ก ทำงานด้วยกันกันมาก็เป็นปี แต่ปาณิสรากลับไม่อาลัยอารมณ์เธอสักนิดเลย อะไรระรันทดปานนั้น

รัตนาวดีเดินไหลลู่คอตกกลับไปห้องทำงาน แล้วทำงานอย่างใจลอย พอหมดเวลางานก็เดินไปหาปาณิสราแล้วพากันกลับบ้าน แต่หญิงสาวจอมงกกลับมีท่าทีครุ่นคิดตลอดเวลา จนคนที่เดินมาด้วยกันอดถามไม่ได้

“คิดมากเรื่องไปทำงานที่ต่างประเทศหรือไง”

“อ้อ” รัตนาวดีพยักหน้ายอมรับตรงๆ

“ห้วงน้ำรีนะลิ”

“มันก็ใช่ แต่มีเรื่องใหญ่อีกเรื่องที่ห้วงมากกว่า”

“เรื่องอะไรหรือยายแวน”

“จะโกหกแม่อย่างไรดี”

“เฮ้ย!” คำตอบของเพื่อนสาวตัวดีทำเอาปานิสราถึงกับผงะ ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อว่าคณกอย่างรัตนาวดีจะตัดสินใจได้ง่ายดายปานนั้น ทั้งยังยอมลงทุนโกหกแม่ตัวเองอีก

“ตกใจอะไร”

“สรุปว่าเธอจะไปจริงๆ ใช่ไหมยายแวน”

“ไปจริงๆ”

“ทำไมตัดสินใจง่ายจัง”

“เป็นเธอไม่เอาหรือไง” รัตนาวดีมองเพื่อนตาเป็นประกายเมื่อคิดถึงจำนวนเม็ดเงินที่จะได้จากการยอมไปทำงานไกล คิดแล้วคุ้มสุดๆ มีที่พักให้ค่าอาหารวันละไม่เท่าไร แต่เงินเดือนมากกว่าที่ทำอยู่ที่เดิมถึงห้าเท่า เธอไปแคปีเดียวก็เก็บเงินใช้หนี้ที่บ้านได้หมดแล้ว หรือถ้าทำแล้วดี เธอยู่ที่นั่นอาจจะรวยเลยก็ได้

“แล้วเธอไม่ห้วงคุณแพทกับน้ำรีเธอ”

เจอคำถามนี้ของเพื่อนเข้าไป นักเคมีวิเคราะห์สาวก็ถึงกับไหล่ตกลไปไม่ว่าไม่ห้วง แต่เพราะพิษเศรษฐกิจที่ย่ำแย่ ไหนจะบริษัทที่ล้มละลายต่อให้ทยอยขายของเก่าใช้หนี้ แต่ก็ยังไม่หมดเสียที ทั้งพ่อและแม่ของเธอก็แก่ลงทุกวัน โดยเฉพาะพ่อแพทริคที่ทำงานหนักมาตลอด เธอก็แค่อยากให้พ่อแม่ได้พักบ้างก็เท่านั้นเอง

“หนูนานา...”

“ทำไมจะไม่ห้วงล่ะนิด” รัตนาวดีถอนหายใจยาว ทำทางชี้เล่นหายไปทันทีเมื่อนึกถึงพ่อกับแม่ ซึ่งเป็นคนที่เธอรักมากกว่าชีวิตตัวเอง และแม่

แพทริคจะเป็นพ่อเลี้ยง แต่เธอก็คิดว่าเขาคือพ่อเสมอ

“ห่วงแล้วทำไมถึงไปละ”

“อยากให้พ่อแม่สบายใจ ฉันไม่อยู่ตั้งปี ผากเธอดูแลพ่อกับแม่หน่อยสิ”

“เรื่องนั้นไม่มีปัญหาหรอก ถ้าเธอตัดสินใจดีแล้วฉันก็เห็นดีด้วย แต่เราจะปิดคุณแพทกับน้ำรีได้จริงหรือ ถ้าพวกท่านรู้จากปาล์มละ”

“ฉันจะปิดปากไอ้ปาล์มเอง”

“แน่ใจหรือว่าทำได้”

“แน่ใจสิ” สาวตัวเล็กหันไปยิ้มเจ้าเล่ห์กับเพื่อน แต่ก็ป็นรอยยิ้มที่ทำให้คนมองเริ่มกลัว กลัวว่ารัตนาวดีคิดจะเล่นอะไรแปลกๆ อีก

โครม!

“เฮ้ย!” ปราณนตร์ร้องเสียงหลง เมื่ออยู่ดีๆ ก็ถูกเพื่อนสาวร่างเล็ก ทั้งสองคนกดบ่าบังคับให้นั่งบนเก้าอี้ร้านสุกี้ก็ซัดทั้งยังโยนเมนูอาหารใส่ดังโครมจนหลบไม่พ่น สุดท้ายก็ถูกกระดาดเซ็งๆ ซัดเข้าหน้าพอดี

“เล่นอะไรกันนะยายสองแวน!” เจอสันเมนูเล่มใหญ่พาดเข้าไปหน้ายังไม่หายมินดี อยู่ๆ สองสาวก็ขยับตัวมาล็อกแขนเขาไว้ทั้งสองข้าง ทั้งยังทำหน้าโหดใส่อีก

“เธอรู้เรื่องที่เรากลูกขอตัวไปทำงานในบริษัทที่สเปนแล้วใช่ไหม” รัตนาวดียื่นหน้าเข้าไปใกล้เพื่อนหนุ่ม ทั้งยังขิงตาใส่ ทำเหมือนเจ้าหน้าที่เอฟบีไอกำลังข่มขู่ผู้ต้องสงสัย แต่ไม่ว่าจะดูอย่างไรก็เหมือนหนูน้อยพยายามจะขู่สุนัขตัวใหญ่เสียมากกว่า

“ใช่”

“เธอต้องทำความเข้าใจเสียใหม่นะปาล์มว่าเราไม่ได้ไปทำงาน เราแค่ถูกบริษัทส่งไปดูงานเท่านั้น”

“ทำไมละ” นักฟิสิกส์หนุ่มซักสีหน้าจน

“ไม่มีเหตุผล เรบอกอะไรเธอก็เข้าใจตามที่เรบอกนั่นแหละ ถ้าแม่

เราถาม เธอก็ต้องบอกแบบนั้น ตกลงไหม”

“เธอโกหกแม่ละสิหนูนา”

“ใช่”

“แล้วทำไมเราต้องช่วยเธอโกหกแม่ด้วยล่ะ” ปราณนต์ชักสีหน้ากวนๆ
ไล่

รัตนาวดีหัวเราะว่าทั้งที่สายตายังอำมหิต “อย่าทำทายนานาจนมืดเรา
นะปาล์ม แล้วเธอจะเสียใจ”

“ตัวนิดเดียวจะทำอะไรเราได้” ชายหนุ่มชะล่าใจ คิดว่าเพื่อนตัวเล็ก
ทั้งสองคนคงจะไม่มีแรงทำร้ายเขา จึงไม่ทันสังเกตแววตาเจ้าเล่ห์ของ
รัตนาวดี

“ได้...” นักเคมีวิเคราะห์สาวลากเสียงอำมหิต เธอหันไปสบตาปานิศรา
แล้วพยักหน้ารู้กัน ไม่นานนักพนักงานเสิร์ฟก็ยกผักชุติใหญ่ที่เธอสั่งมาให้

“เราจำได้ว่าเธอไม่กินผักสด เพราะกินแล้วเธอจะอ้วก ผื่นจะขึ้น น้ำตา
จะไหล เลือดกำเดาจะทะลัก” รัตนาวดีพูดพลางยกจานผักมาวางตรงหน้า
ปราณนต์

ทั้งที่รู้ว่าเพื่อนสนิทแพ้ผักดิบมาก แค่นี้ก็พร้อมจะน้ำตาไหล
ทุกเมื่อ ถ้าเป็นเมื่อก่อนรัตนาวดีก็ไม่คิดจะแกล้ง แต่ในเมื่อต้องการให้ช่วย
แต่หนุ่มตัวร้ายไม่ยอมให้ความร่วมมือ มันก็ต้องข่มขู่กันหน่อย

“เธอจะทำอะไรนะหนูนา”

“ทรมานจำเลยนะสิ”

“เพียงไปใหญ่แล้วยายเพี้ยน เอาผักไปไกลๆ เลยนะ อยากเห็นเรา
ชักตาตั้งหรือไง” คราวนี้ปราณนต์เริ่มลนลานแล้ว เมื่อเห็นว่ายายตัวเล็กจอม
แสบเอาจริง ทั้งยังตีผักกาดสดแสนเหม็นเขียวมาจ่อที่ปาก แล่นี้เขาก็จะ
อาเจียนแล้ว

“นิด จ้างปากนายปาล์มให้เราหน่อยสิ”

“ได้เลยยายแวน” ปานิศราทำหน้าที่ไม่แพ้กัน ก่อนจะพยายามง้าง

ปากที่ปิดสนิทของปรารถนาก็ให้เปิดออก แต่ก็ยากเหลือเกิน

“บอกแล้วว่าอย่าทำหายอำนาจมืดของเรา” รัตนาวดียิ้มเยิ่นแล้วเอาตะเกียบจิ้มปากปรารถนตเสียเลย จนชายหนุ่มร้องเสียงหลง

“ยายเพี้ยน...อู๋ป!” พออัปากประทุ้งปั๊บ รัตนาวดีที่รอโอกาสมานานก็ยัดผัดกาดสดๆ เข้าปากปรารถนตทันที

“ไม่มีคำว่าปรานีสำหรับรัตนาวดี ยิ่งเห็นว่าปรารถนตกำลังทุรนทุราย น้ำตาไหลเพราะ ‘ผักสด’ ที่เกลียดแสนเกลียด เธอก็ยิ่งชอบใจ...บอกแล้วว่ารัตนาวดีนะโหดร้ายกว่าที่คิด

“เกิดอะไรขึ้นคะ! คุณผู้ชายท่านนี้ไม่สบายหรือเปล่า” พนักงานในร้านกฐูเข้ามาดูปรารถนตเหมือนพวกไทยมุงที่หน้าตาดูตื่นแต่ไม่ช่วยอะไรเลย ทั้งยังถ่ายคลิบอีกต่างหาก

“ต่อให้คนอื่นแตกตื่นเพียงไร รัตนาวดีที่ยังเอามืออุดปากปรารถนตไว้ ก็ยังยิ้มกว้างแล้วตอบหน้าตาย

“ไม่มีอะไรค่ะ แฟนฉันเขาแพ้ผัก ไม่ได้เป็นอะไรเลย คิดไปเองทั้งนั้นเลยต้องบังคับนิดหน่อย”

“ແ່ນະคะ”

“ແ່ນະ” ปาณิสราช่วยยืนยันอีกเสียง จนพนักงานไทยมุงยอมล่าถอยออกไปในที่สุด รัตนาวดีก็หันมาส่งสายตาอำมหิตใส่เพื่อนหนุ่มผู้เคราะห์ร้ายทันที

“ว่าอย่างไรปาล์ม เธอจะเข้าใจหรือยังว่าเราไปดูงานตามคำสั่งบริษัท ไม่ได้ไปทำงานให้บริษัทอื่น”

“เราไม่ช่วยเธอโกหกแม่หรือกนะหนุนา”

“จ้ะต่อไปฉันจะเอาแคร์รอดให้เธอกินนะ” รัตนาวดีตีบแคร์รอดผ่านเป็นชิ้นบางๆ มาชูตรงหน้าเพื่อน สีหน้าจริงจัง น้ำเสียงสะกดจิต “เธอลองนึกภาพตอนที่มันยังอยู่ที่ใต้ดินลิปาล์ม แล้วสารพัดหนอน หนู หมู หมากา ไก่ มันอึลงไป ผสมกับกลิ่นเหม็นเขียวของมันด้วย เธอจะทนให้มันมาอยู่

ในปากเธอได้หรือ แล้วถ้ำนอน...”

“โอ้!”

ไม่ต้องรอให้สาวร่างเล็กจอมแสบพำจบ ปราณนท์ก็ถึงคราวได้คายของเก่าออกมาจนหมด ที่สำคัญคือกลางร้านสุกี้โดยมีปาณิสราคอยถ่ายคลิบแบล็กเมล์

รัตนาวดีกับปาณิสราหันมองหน้ากันแล้วยิ้มเจ้าเล่ห์...แค่นี้ก็หมดปัญหาเรื่องที่ปราณนท์ไม่ยอมให้ความร่วมมือแล้ว!

๕

ไบบิ้นสู่ความฝัน

เวลาหนึ่งเดือนผ่านไปเร็วราวกับติดปีก...

นักเคมีวิเคราะห์สารร่างเล็กมองไปยังกระเป๋าเดินทางของตัวเอง เธอเอากระเป๋าไปไม่มากเพราะตั้งใจจะไปหาเอาข้างหน้าใหม่เกือบหมด ไบหนึ่งบรรจุเสื้อผ้า อีกไบบรรจุเครื่องปรุงอาหารแบบไทยๆ เพราะเกรงว่าจะกินอาหารของที่นั่นไม่ได้ กลัวไปหมดทั้งเรื่องอาหารการกิน เรื่องการใช้ชีวิต คิดแล้วก็ได้แต่กลุ้มว่าเธอคิดผิดหรือถูกกันแน่ที่ตกลงเซ็นสัญญาไปทำงานกับบริษัทยักษ์ใหญ่อย่างฟรานซิสโก อินดัสตรีส์

“หนูนา...ไปเถอะลูก พ่อรอที่รถแล้ว” พรรณนรีชะโงกหน้าเข้ามาในห้องนอนของบุตรสาวที่บอกว่าจะเข้ามาเอากระเป๋า แต่ทายมานานกว่าปกติ

“ไปสิจ๊ะ” คนเป็นลูกพยายามยิ้มให้เหมือนปกติ แม้ว่าในใจจะรู้สึกแปลกๆ แต่ก็ทำอะไรไม่ได้แล้ว เธอเซ็นสัญญาไปแล้ว รับเงินมาแล้วอีกด้วย

“แค่ไปดูงานเอง เดือนเดียวไม่ใช่หรือ”

“ใช่จ๊ะ” รอยยิ้มอบอุ่นของมารดาทำเอาสาวจอมซ่ารู้สึกผิดขึ้นมาทันที เพราะโกหกไว้คำโตว่าจะไปแค่เดือนเดียว เธอวางแผนไว้แล้วว่าหลังจาก

ผ่านเดือนแรกไป เธอจะต้องออกโรงโกหกอีกรอบว่าทำงานได้ดีจนได้ทำงานต่อ

“ถ้าอย่างนั้นก็ไปเถอะ พ่อรอนานแล้ว”

“จะแม่” รัตนาวดีรับคำแล้วลากกระเป๋าออกไปหาแพทริคที่รออยู่ด้านนอก

แพทริคกับพรรณนรีมาส่งบุตรสาวถึงเคาน์เตอร์เช็กอิน ตอนนี่เองที่รัตนาวดีรู้สึกปวดหนึบในหัวใจมากที่สุด ทั้งที่พยายามทำใจมาเป็นเดือนแล้ว ทว่าเมื่อเห็นใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยยิ้มแห่งความรักความอบอุ่นของทั้งคู่ บ่อน้ำตาก็แตกทันที

“โตแล้วยังจะร้องให้เป็นเด็กๆ อยู่ได้ ไปทำงานเถอะนะ แล้วโทร. หาพ่อทุกวันนะ” แพทริคยี้มลูกสาวอย่างเอ็นดู

“โทร. หาแม่ด้วย”

“ดูแลตัวเองดีๆ ด้วย” ชายชาวต่างชาติลำทับ ถึงแม้จะไม่ใช้พ่อแท้ๆ แต่ก็เลี้ยงมากับมือตั้งแต่แบเบาะ จึงไม่แปลกเลยที่แพทริคจะทิ้งรักและผูกพันกับลูกสาวคนนี้

“หนูจะโทร. หาทุกวันเลย”

“ไปเถอะหนูนา เกตเปิดแล้ว” พรรณนรีดึงบุตรสาวเข้าไปกอดไว้แน่น โอเอุ่นจากอ้อมกอดแม่ทำให้น้ำตาที่เพิ่งจะแห้งไปเริ่มคลอหนวดยอีกครั้ง “โอ้แม่ หนูไปเดี๋ยวก็กลับ อย่าทำซึ่งแบบนี่สิ”

“ไม่รู้สิหนูนา แม่ใจคอไม่ดีเลย”

“แม่ต้องให้พรหนูสิถึงจะถูก”

“ไปเซเว่นสิลูก”

“อวยพระแม่ ไม่ใช่พอนด์สที่เป็นครีมทาผิว...ดรามาน้ำตาจะท่วมสนามบินอยู่แล้ว ยังจะตลกอยู่อีก”

“เพราะเราไม่อยากเห็นน้ำตาของลูกนะสิหนูนา ตั้งใจทำงานแล้วรีบ

กลับมาหาพ่อแม่” แพทริคพูดแล้วโอบกอดทั้งแม่และลูกไปพร้อมกัน

อ้อมกอดที่อบอุ่นปลอดภัยของทั้งคู่ยิ่งทำให้รัตนาวดีรู้สึกผิดที่โกหก ถ้าทั้งสองรู้คงเสียใจมาก แต่จะอย่างไรก็ได้ ในเมื่อเธอไม่อยากให้พวกท่านลำบากอีกต่อไปแล้ว ลำพังแค่เลี้ยงดูเธอมาอย่างดี ตั้งแต่เล็กจนโตไม่เคยต้องลำบาก แม้สถานะทางการเงินจะย่ำแย่ลงเพียงไรก็ไม่ปรึกษาบอกลูกเลย ถ้าเธอไม่สังเกตว่าทำไมต้องย้ายบ้านและขายของเกาออกไปจนเกือบหมด เธอก็คงไม่มีความรู้ที่บ้านที่เคยมั่งคั่งร่ำรวยได้เปลี่ยนไปแล้ว

ต่อจากนี้เป็นต้นไป รัตนาวดีจะต้องทำตัวเป็นผู้ใหญ่ เป็นที่พึ่งให้พ่อแม่ที่เธอรักสุดชีวิตได้เสียที

ห้องฟ้าสีส้มยามอาทิตย์อัสดงบ่งบอกว่าเป็นเวลาที่สมควรจะเลิกงานแล้ว แต่ภายในห้องประชุมบนอาคารสูงแห่งหนึ่งในย่านเศรษฐกิจของกรุงมาดริดยังคงเปิดไฟสว่างโร่ ผู้ชายร่างสูงใหญ่สี่คนนั่งพูดคุยกันอย่างไม่มีการหยุดลงง่ายๆ แม้ว่าเงาของเวลาเลิกงานของสำนักงานนั้นแล้วก็ตาม

‘โตโลธีรืออยู่ที่หน้าประตูอะลอนโซ’ เสียงระบบคอมพิวเตอร์สมองกลสุดอัจฉริยะที่ติดอยู่ทุกซอกมุมของตึกดังขึ้น จนสามหนุ่มสะดุ้งเบาๆ แล้วหันมามองหนุ่มหน้าโหดผู้ประดิษฐ์คิดค้นมันขึ้นมาด้วยสายตาที่นิ่งๆ

“ให้เข้ามาเลย”

“ให้ตายเถอะวะอัล ฉันไม่คุ้นกับนั่งบนสมอลของนายเลยวะ” ผู้ชายร่างสูงไปร้องผู้สีโบทหน้าหล่อแบบลูกครึ่งเอเชียกับตะวันตกพูดขึ้น รอยยิ้มชนิดๆ ที่มุมปากยิ่งส่งผลให้เขาดูเจ้าเล่ห์ร้ายกาจขึ้นอีกเท่าตัว เขาคือ วูล์ฟ ยังหรือ หยงหลาง หม่าปาผู้เยี่ยมเกรียมแห่งฝั่งตะวันออก

“นายไม่ได้มาที่นี่ครั้งแรกเสียหน่อย ตกใจทำไม” ราม รามิเรซ หนุ่มผิวคล้ำเข้มลูกครึ่งอเมริกัน-อินเดีย เชื้อสายบราซิลพูดขึ้น เขาต่างหากที่มาที่นี่เป็นครั้งแรก ยังไม่แสดงอาการตกใจเกินเหตุอย่างวูล์ฟเลย

ชายอีกสองคนที่อยู่ในห้องยังไม่หันได้เปิดปากพูด ประตูก็เปิดเข้ามา โดยอัตโนมัติ แล้วชายร่างสูงหน้าหนึ่งแบบหุ่นยนต์ก็เดินเข้ามา

“มีอะไร” อัลเบอริโต อะลอนโซ ตวัดสายตาดูต้นมองมือขวาคนสนิท ที่เข้ามาขัดจังหวะการคุยธุระสำคัญของเขากับเพื่อนๆ

“เธอมาถึงแล้วครับ”

“ไปรับมา อย่าให้สงสัย”

“ครับ” บอดี้การ์ดหนุ่มพูดน้อยพยักหน้าแล้วล่าถอยออกไป

“ดีที่ผมไม่คิดจะเอาโตโลธิมาเป็นมือขวา” เซสก์ อะลอนโซ น้องชายของอัลเบอริโตหัวเราะเบาๆ ก่อนจะหันมาสบตากับพี่ชาย “ผมพลาดอะไรไปหรือเปล่าอัล โตโลธิบอกว่า ‘เธอมาถึงแล้ว’ นั้นหมายถึงผู้หญิงหรือ”

เสียงผิวปากล้อเลียนดังขึ้นจากทั้งรามและวุล์ฟ บรรยากาศตึงเครียดเมื่อครู่ลดลงทันที

“ฉันว่าเราต้องแยกย้ายกันกลับแล้วละ”

รามหัวเราะเมื่อเห็นสีหน้าบึ้งตึงของอัลเบอริโต ถ้าเป็นคนอื่นอาจจะกลัวไปแล้ว แต่ไม่ใช่พวกเขาแน่นอน

“ฉันว่าจะอยู่เที่ยวมาดริดเสียหน่อย สงสัยต้องกลับเร็วกว่ากำหนด” วุล์ฟ ยัง ลุกขึ้นมิดชิดก็เงยแล้วหันมาสบตาเจ้าพ่ออาวุธสงครามหนุ่ม “เจอกันที่ฮ่องกง”

“แล้วเจอกัน”

“นายจะไปพร้อมฉันเลยไหมเซสก์” รามหันมาถามหนุ่มจากแดนกระหิงดุอีกคน เพราะเซสก์กับเขาทำมาหากินอยู่ในอเมริกาเหมือนกัน ไปพร้อมกันเลยก็ดี

“ไม่ดีกว่า ฉันว่าฉันอยากไปเกี่ยวกับไอ้หมาวุล์ฟมากกว่าวะ” ไม่น่าเชื่อว่าเซสก์จะเปลี่ยนใจไปเที่ยวก่อนทำงาน เพราะน้อยนักที่คนบ้างานอย่างสองพี่น้องอะลอนโซจะเห็นอย่างอื่นสำคัญกว่า

สงสัยฝนจะตกทำให้ฉลุยเสียแล้ว!

“ไปคนเดียวก็ได้วะ” รัมหัวเราะหึๆ แล้วลุกขึ้นเป็นคนแรก หนุนหน้าข้ามสวมแว่นตาเหมือนเดิม ทำให้ใบหน้ากระด้างดูอ่อนลง ดูสุขภาพเหมือนพวกเนิร์ดๆ คงแก่เรียน ทว่าคนเป็นเพื่อนรู้ดีว่าสายตาแพรวพราวของรัมยังคงแฝงความร้ายกาจไว้เต็มเปี่ยม

“อย่าบอกแม่ล่ะอัลว่าผมมามาตริต” เซสก์กำชับก่อนจะลุกขึ้นเดินตามหมาป่าหนุ่มแห่งเอเชียไป

“แล้วเจอกัน” วูล์ฟพยักหน้ากับหนุ่มเจ้าถิ่น และแยกตัวออกไปบ้างทิ้งให้ห้องเหลือแค่อัลเบอร์โตเพียงคนเดียวเท่านั้น

ชายหนุ่มหยิบแท็บเล็ตส่วนตัวที่เขาประดิษฐ์ไว้ขึ้นมา เลื่อนดูรูปของรัตนาวดี ไม่นานนักเขาก็ตัดใจกดปิดเครื่อง ลุกเดินออกจากห้องประชุม ตอนนั้นไม่คิดเรื่องงานอีกแล้ว เจ้าพ่อหนุ่มไม่คิดเรื่องอะไรอีกนอกจาก ‘รอคอย’ เท่านั้น

เสียงประกาศว่าเครื่องบินกำลังจะลงจอดที่ท่าอากาศยานนานาชาติ มาตริต-บาราคลัส ทำให้หญิงสาวที่กำลังก้มหน้าอ่านหนังสือสวดมนต์สงบจิตใจเพราะเครื่องตกหลุมอากาศละลายจากตัวหนังสือ รัตนาวดีเก็บหนังสือเตรียมตัวไปพบเจองานใหม่ด้วยหัวใจที่ยังเต้นรัว และไม่มีที่ท่าว่าจะสงบลงง่ายๆ เลย

หญิงสาวหลับตาลง พยายามอย่างยิ่งยวดที่จะไม่ตื่นตื่น และท่องชื่อเจ้าของกิจการฟรานซิสโก อินดัสตรีส์ซ้ำไปซ้ำมาจนขึ้นใจ

อัลเบอร์โต อะลอนโซ ลูกชายคนโตของอดีตนักค้าอาวุธสงครามชื่อ ก้องโลกอย่าง ‘ฟรานซิสโก อะลอนโซ โดมิงเกส’

แต่เดี๋ยวนะ ทำไมชื่อ ‘อัลเบอร์โต อะลอนโซ’ นี้ถึงได้คุ้นหูเหลือเกิน...

รัตนาวดีสะบัดศีรษะไล่ความคิดเพี้ยนๆ ของตัวเองออกไป นักเคมีวิเคราะห์ธรรมชาติๆ อย่างเธอจะไปรู้จักผู้บริหารองค์กรระดับโลกอย่างนั้นได้อย่างไรกัน

คิดเองเออเองเสร็จสรรพแล้ว ดวงตาคู่กลมโตก็ปิดลงอีกครั้ง รอนจนกระทั่งเครื่องบินโดยสารจอดแล้วจึงลืมตาขึ้น แล้วสูดลมหายใจเข้าปอดหลายครั้ง เรียกกำลังใจให้ตัวเอง

“สู้ตายไอน้า”

หญิงสาวร่างบอบบางลุกขึ้นไปเข้าคิวเพื่อผ่านด่านตรวจคนเข้าเมือง ซึ่งต้องใช้เวลานานหน้อย จากนั้นจึงตรงไปเอาสัมภาระมากมายของตัวเอง รัตนาวดีพบว่ายิ่งเดินเข้ามาในอาคารผู้โดยสารมากเท่าไร หัวใจของเธอก็เต้นแรงด้วยความหวาดหวั่น ตื่นเต้น ตื่นกลัวมากขึ้นเท่านั้น

“มิลค์มเบอร์เบทซ์” เสียงเข้มดุดันของผู้ชายคนหนึ่งดังขึ้นจากทางด้านหลังในระยะประชิด ทำเอาคนที่กำลังมองหาคนที่จะมารับสะดุ้ง ก่อนจะทำตัวแข็งเพราะคิดว่าจะโดนพวกตรวจคนเข้าเมืองยื้อนมาสอบสวนอะไรหรือเปล่า

“โปรดตามผมมาด้วย”

“ทำไมคะ”

“ผมมาจากฟรานซิสโก อินด์ัสตรีลส์” ผู้ชายหน้าตาสวมสูทสีดำยับยับตรึงประจําตัวพนักงานให้ดู รัตนาวดีรับมาจึงรู้ว่าเขาเป็นคนขับรถในบริษัท

“คุณคือคนที่จะมารับฉันใช่ไหมคะ”

“ครับ” เขาพยักหน้าที่อยๆ “ถ้าไม่สบายใจ จะติดต่อไปที่สำนักงานก็ได้ครับ”

“ถ้าอย่างนั้นขอเวลาเดี๋ยวนะคะ” นิ้วเรียวกดๆ จิ้มๆ อยู่ที่หน้าจอโทรศัพท์พักใหญ่ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมาแล้วยิ้มแหง

“ว่าอย่างไรครับ”

“ลืมไปว่าโทรศัพท์โทร. ออกไม่ได้ค่ะ”

“เอาของผมก็ได้ครับ โทร. เข้าสำนักงานตามเอกสารที่คุณเตรียมมาก็ได้”

“ขอบคุณค่ะ” รัตนาวดีรับโทรศัพท์มาแล้วกดโทร. ออก ไม่นานเธอ

ก็วางสายเมื่อได้รับคำยืนยันจากสำนักงานแล้วว่า คนที่มารับเธอคือใคร และรูปร่างหน้าตาอย่างไร

“ผมช่วยเซ็นกระดาษเข้าครับ”

“ฉันติดต่อกับพี่ไว้...”

“เข้าไปที่สำนักงานก่อนเถอะครับ”

“แต่สภาพฉัน...” ใบหน้าเล็กก้มลงมองตัวเอง ขึ้นเครื่องมาลิบกว่า ชั่วโมง เสื้อผ้าธรรมดาทั้งยังยับยู่ หน้าตาไม่ได้ล้าง ฟันก็ไม่ได้แปรง ให้เอาสภาพแบบนี้ไปพบนายจ้างหรือ

“ไม่เป็นไรครับ รีบไปตามผมมาด้วยครับ” ผู้ชายคนนั้นพูดแล้วเดินนำหน้าไปทันที ไม่ปล่อยให้โอกาสให้รถนาวดิตตอบรับหรือปฏิเสธได้เลย

นักเคมีวิเคราะห์สาวเกาศีระชะเบาๆ แต่ก็ยอมเดินตามไปแต่โดยดี นานี่นี่ยอยากทำอะไรก็ทำเถอะ ให้เธอไปรายงานตัวทักทายเจ้านายหรืออะไรก็ทำ จะได้พักเสียที เพราะแค่นี้สองตาก็จะปิด เทบจะหลับกลางอากาศหลายครั้งแล้ว

“ถึงแล้วครับ” เสียงเข้มเฉยชาของผู้ชายคนเดิมดังขึ้นพร้อมๆ กับที่รถจอดสนิท

รถนาวดิตสะดุ้งตื่น งัวเงียลืมตาขึ้นมาทั้งที่อยากจะนอนต่อเป็นที่สุด ก่อนจะพยับกหน้าพลางคิดในใจว่าคนขับรถของบริษัทนี้เข้ขบนิ่มดีจริงๆ แค่วางเวลาสั้นๆ ก็ทำให้เธอหลับได้แล้ว ดวงตากกลมโตมองไปยังตึกสูงระฟ้าที่อยู่ตรงหน้า ประเมินจากสายตาไม่ต่ำกว่ายี่สิบชั้นแน่นอน

นี่มันโคตรอภิมหิมามหาปรัชหัยกะใหญ่เลยหรือไง!

รถนาวดิตคิด มองไปรอบตัวอย่างตื่นตาตื่นใจ เคยคิดว่าที่ทำงานเก่าอย่างดีเอ็นเท็กซีใหญ่แล้ว เพราะครอบคลุมงานหลายๆ ด้าน ทั้งเภสัชกรรม ชีวเคมี ชีวพันธุศาสตร์ และฟิสิกส์เคมี แต่กลับเทียบไม่ได้เลยกับอาณาจักรที่เห็นอยู่ตรงหน้า สมแล้วที่ฟรานซิสโก อินดัสตรีส์คือบริษัทอุตสาหกรรม

ผลิตและค้าอาวุธสงครามติดอันดับโลก

‘ฟรานซิสโก อินด์สตรี้ส์อินดีต้อนรับ ดิจันคือสกาย โปรดแสดงตัวก่อนเข้าสำนักงาน’ เสียงอ่อนหวานชวนเคลิบเคลิ้มของผู้หญิงตั้งขึ้นทันทีที่เท้าของรัตนาวดีและชายคนขับรถเหยียบย่างสู่อาคารสำนักงาน ทำเอาพนักงานใหม่สะดุ้ง มองซ้ายมองขวาหาต้นตอของเสียง

“สกายคือระบบสมองกลของคุณอัลเบอर्टอัครับ ครอบคลุมทุกระบบในอาคารแห่งนี้” ชายคนขับรถตอบขณะยื่นหน้าเข้าไปสแกนผ่านตา เลียบคีย์การ์ดพนักงานเข้าไป แล้วแจ้งความประสงค์ที่จะเข้าสำนักงาน “พามิสค์มเบอร์แบทซ์เข้ามาพบคุณอัลเบอริโต”

“เชิญ” เสียงของสกายดังขึ้นอีกพร้อมกับประตูเปิดขึ้นเอง

อูแม่เจ้า...อย่างกับในภาพยนตร์เนาะ!

นักเคมีวิเคราะห์สาวผู้ไม่เคยออกจากกะลาใบน้อยไปไหน นอกจากบ้านและห้องแล็บถึงกับครางในใจด้วยความคาดไม่ถึง ไม่คิดว่าจะมีใครอัจฉริยะพอที่จะสร้างของพวกนี้ขึ้นมาได้ แต่สุดท้ายก็มีจริงๆ และตอนนี้เธอเริ่มภูมิใจแล้วที่ได้เข้าทำงานกับบริษัทยักษ์ใหญ่ระดับโลกแห่งนี้

“ชั้นสามสิบเก้า” คนขับรถบอกที่หน้าลิฟต์ แต่กลับไม่ยอมเข้ามาด้วยจนรัตนาวดีชักสีหน้าสงสัย

“ทำไมไม่เข้ามาด้วยกันล่ะคะ”

“เป็นชั้นระดับผู้บริหารของคุณอัล ผมไม่มีสิทธิ์เข้าไปครับ ส่งคุณได้แค่นี้ สกายจะพาคุณขึ้นไปเอง”

“แล้วฉันจะรู้จักเจ้านายของคุณได้อย่างไร แล้วกระเป่าฉันล่ะคะ”

“ผมจะนำกระเป่าไปเก็บในที่พักให้เองครับ เมื่อถึงชั้นสามสิบเก้า คุณจะได้เจอผู้ช่วยของคุณอัล เขารอรับคุณอยู่ครับมิสค์มเบอร์แบทซ์”

“แต่...”

“โชคดีกับการทำงานในฟรานซิสโก อินด์สตรี้ส์ครับ” ชายคนนั้นตัดบท ทั้งยังกอดปิดลิฟต์ให้อีกต่างหาก ทำเอาคนที่กำลังจะอำปากค้าน

กลายเป็นอ้าปากค้างแทน

“อะไรของเขวะ” หญิงสาวบนเป็นภาษาไทยเบาๆ

‘กรุณาพูดภาษาอังกฤษหรือสเปนเท่านั้น’ เสียงของสกายดังขึ้นมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย จนหญิงสาวสะดุ้งสุดตัว ถอยกรูดไปชิดผนังลิฟต์ นี่ถ้าไม่รู้มาก่อนว่าสกายอยู่ทุกที่ในอาคารแห่งนี้ เธอก็จะคิดว่าโดนผีหลอกไปแล้ว

“ทำไมแสนรู้ขนาดนี้ละ!”

‘กำลังประมวลผล’ สกายตอบกลับมาอีก จนรัตนาวดีกลอกตาอย่างเหนียวหนำย ขอกลับคำพูดที่ว่าสกายคือสมองกลสุดอัจฉริยะ เพราะตอนนี้เธอรู้สึกว่สกายคือระบบบอดแนมเรื่องของคนบ้านตึๆ นี้เอง

‘ประมวลผลสำเร็จ ดิฉันไม่ใช่หมา ไม่ได้แสนรู้ แต่ทุกอย่างเป็นเพราะคุณอะลอลนโซ...’

“เงียบ!” รัตนาวดีตวาดลั่น สกายจึงเงียบเสียงในที่สุด หญิงสาวถอนหายใจอย่างหงุดหงิด แล้วเปลือพืมพำเป็นภาษาไทยต่อไปอีกว่า “ฉันจะต้องบ๊ายบายแน่ๆ”

‘สวัสดิการของฟรานซิสโก อินด์สตริส์รองรับกรณีการเสียชีวิต แต่ไม่รองรับกรณีพนักงานเป็นบ้าและเสียดสติ’

“อย่าให้ฉันเจอตัวเธอนะสกาย ฉันจะเอาน้ำร้อนสาดให้ฟังไปเลย!”

‘และดิฉันก็จะรีบูตตัวเองใหม่ภายในเวลาสามชั่วโมง’

“ฆ่าไม่ตายว่านั่น” ฟังแล้วก็หมั่นไส้ทั้งสมองกลทั้งคนประดิษฐ์มันขึ้นมาติดหมัด นึกอย่างไรถึงได้สร้างของอัจฉริยะเกินไปแบบนี้ขึ้นมา

‘ดิฉันจะรีบูตตัวเองภายใน...’

“เงียบ!” คราวนี้รัตนาวดีเริ่มหลอนกับสมองกลสาวอย่างสกายเสียแล้ว มีอย่างทีไหนมองก็ไม่เห็นตัว แต่กลับได้ยินเสียงดังมาจากรอบทิศทาง ทั้งยังพูดแต่ประโยคเดิมซ้ำๆ ด้วย

‘ชั้นสามลิบแก้ว’ เสียงของสกายดังขึ้นอีกครั้ง

หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าลึก จัดเสื้อผ้าที่ยับย่นให้เข้าที่ ทวารอแล้ว รออีกประตูลิปต์ก็ไม่เปิดออกเสียที “เฮ้ สติแตกไปแล้วหรือสกาย เปิดลิปต์สิ”

‘กำลังเรียนเจ้านายอยู่ค่ะ’

“ปิดໄ໊เอ๊ย!” หญิงสาวอุทานเป็นภาษาบ้านเกิดอีกครั้ง แล้วต้องรีบ ดักคอสกายก่อนที่จะประมวผลใหม่อีก “ไม่ต้องแปลภาษาแล้วสกาย ฉัน จะอยู่หนึ่งๆ รีบบอกเจ้านายเธอเร็วๆ แล้วกัน”

เพียงแค่วุดจบ ประตูลิปต์ที่ไม่มีที่ท้าวว่าจะเปิดก็กลับเปิดออกเสีย อย่างนั้น ทำเอารัตนาวดีหัวเสีย เธอเริ่มจะบ้าเพราะสมองกลที่ซ้อสกายจริงๆ แล้ว

“สกายบ้า!”

‘ดิฉันไม่ได้บ้าค่ะ ดิฉันประมวผลตามคำสั่งของเจ้านาย และดิฉันก็ บ้าไม่ได้ค่ะ ดิฉันไม่ใช่มนุษย์ บ้าไป เจ้านายก็ไม่ได้จ่ายสวัสดิการ ดิฉัน...’

“บอกให้เงียบไป!” คิดแล้วมันน่าท้ออะไรยัดปากสกายเหลือเกิน แต่ แล้วหญิงสาวก็จุกคิดได้ว่าสกายไม่มีตัวตน แล้วจะมีปากได้อย่างไร

“ฝากไว้ก่อนเถอะสกาย”

‘ถ้าต้องการฝากข้อมูลกับดิฉัน ต้องขออนุญาตจากเจ้านาย และใช้ คอมพิวเตอร์ของเจ้านายเพื่อส่งไฟล์เท่านั้น’ สกายยังพละมไม่หยุด และนั่น ก็ทำให้ความอดทนของรัตนาวดีสิ้นสุดลงแค่นั้น หญิงสาวแหวเสียงดังลั่น

“ไปตายทั้งเจ้านายทั้งลูกน้องเลยไป!”

“ว่าอย่างไรนะครับ มิสคัมเบอร์แบทซ์” น้ำเสียงคุ่นหูตึงขึ้นจากทาง ด้านหน้าของตัวลิปต์ ทำให้รัตนาวดีชะงักแล้วงยหน้าขึ้น

“คุณ!” ร่างแบบบางแข็งค้างอย่างฉับพลัน เลือดในกายเย็นเฉียบ ดวงตากลมโตเบิกกว้าง มองผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าอย่างไม่อยากเชื่อสายตา

นี่มัน ‘สุดหล่ออ้วตตายควายลัม’ ของเธอนี้!

ถ้าเขาอยู่ที่นี่ ก็หมายความว่า...ช่วยแล้วรัตนาวดี!